COMICI.

A ☞ *Tres comœdiæ narrantur ætates. Una vetus, quo tempore summum imperium penes populum Athenis fuit. Idcircò licuit illius sæculi Poetis risum aucupari ex quocumque genere jocorum, sive ii sale, sive acerbitate aspersi essent. Non enim æquo solùm, sed etiam libenti animo audiebat populus, quæ in judicum iniquitates, prætorum mala, vel facinora, vel eventa, pravorum civium corruptos mores, dicta jacerentur. Id tum impunè fuit maledicis Poetis: quasi malæ famæ metu deterriti, componerent animos avios à virtutibus, atque appellerent ad frugem bonam. Grassabantur ergo ea licentia in omnes ordines, ætates, sexus, conditiones impunè: idque non in transcursu tantùm, sed integro fabularum tractu, ac primario studio. Quod in Ranis, & in nubibus constat Aristophanis. Vexatio autem illa tametsi sparsim, atque ut sese res daret, exercebatur, ipsi tamen Choro potissimùm est attributa. Attritis deinde populi opibus, reductaque illius insana & licentia, & inconstantia ad tyrannicam paucorum libidinem, continuit Poetas metus potentiorum in officio benedicendi. Quocirca sublatus Chorus fuit: cujus illæ videbantur esse præcipuè partes, ut potissimùm, quos liberet, læderet. Quare cùm cætera nihil mu-* B *tata essent, mansit species quidem prior, parte tantùm desiderata. Unde mediæ nomen ortum est: non tunc quidem, sed posteàquam novæ comœdiæ appellatio fuit instituta: inter quam, & veterem illam, quæ intercederet, μέση fuit nominata. Intercessit autem & tempore, & forma: quando neque hujus, neque illius faciem repræsentaret: tempore quoque posterior fuit superiore, & postrema prior. Quippe nova sub Alexandro florere cœpit: cujus ætas oligarchiam subsequuta est. Chori autem loco παραβάσεις quædam fiebant, in quibus aliorum Poetarum dicta, scriptaque sine maleficii crimine, aut pænæ suspicione irridebantur. Illud constat, Cratinum, ad pristinam licentiam cùm esset ausus reverti, βάπτας fabulam edidisse: unde illi contigit interitus. Ab illis enim, in quos fuerat invectus, captum, ac vinctum, atque in mare projectum, ea mersione imitatum esse nomen suæ fabulæ. Floruerant in antiqua Cratinus, Aristophanes, Eupolis, Phrynichus, Theopompus, Archippus, Plato, Theleclides, Pherecrates, Stratis, Crates. In media verò Philippides, Strato, Anaxiles, Mnesimachus, Epicrates, Ambraciota, Nicostratus, Sotades. Astrictior est nova certis legibus tam ad argumenta, quàm ad dictionem. Non enim ridicula dra-* C *mata in nova, ut ex qualibet materia risum captet. Quinque partitionibus secta tibicinem interserit. Vocabula nova non fabricas ad risum, aut ad cavillum. Et populari sermoni de medio sumpto propior nova fuit apud Græcos. Neque excurrit ad alios versus, solis jambicis, aut trochaicis contenta. In veteri multas carminum species videmus.*

Susarion Megarensis, theatrum ingressus in Dionysiorum celebritate, cùm infestæ junctus esset mulieri, hæc quatuor carmina cecinit:

> *Audite populus: Susarion hæc dicit,*
> *Filius Philini Megarensis Tripodiscius:*
> *Malum sunt mulieres. Sed tamen, ò populares,*
> *Non est domum invenire sine malo.*

Primus Comicus fuisse, & Comœdiæ nomen dedisse dicitur.

Epicharmus Syracusanus, vel Megarensis ex Sicilia, Samius, vel Cous (fortè à Coo insula, in qua exularit) duas invenit literas, Θ & Φ, teste Aristot. qui eum cum Phormo Comœdiam invenisse ait. In Epithetis excelluit. Cùm liberiùs obscœnum quid ante Hieronis uxorem locutus esset, à tyranno in exilium missus est. Vixit 97. annos docuit fabulas 52. vel 35. Hunc D Plautus imitatus dicitur ab Horatio. Filium habuit Dinolochum comicum: qui, ut & pater, Dorica lingua fabulas 14. scripsit, & Olymp. 72. vixit. *Suidas*.

Magnes ex Icaro urbe, ut & Thespis, Lydiis modulis valde delectatus est, omnium animantium voces imitatus, à quibus & fabulis nomina indidit. Comœdias novem docuit, in quibus bis vicit.

Phormus Syracusius, familiaris Gelonis tyranni, æqualis Epicharmi, ejusque filiorum educator. Primus in scena, talari veste, sive podere usus est, scenamque puniceis pellibus obduxit. Fabulas septem docuit. *Idem*.

Antiphanes. Demophanis filius, aut Stephani, Smyrnæus: secundum Dionysium, Rhodius: mediæ Comœdiæ Comicus servili natus genere. Vixit Olympiad. 93. Scripsit comœdias 365. vel 280. Vicit 13. Filium habuit Stephanum, comicum & ipsum. Obiit in Chio, ann. natus 74. casu pyri ictus. *Idem*.

Philippides 45. fabulas docuit, novæ Comœdiæ Poeta: qui cùm in Poetarum certamine jam grandis natu præter spem vicisset, inter illud gaudium repentè mortuus est. Hunc summoperè Lysimachus Rex amavit, propter integritatem vitæ, E eumque occurrentem semper boni ominis loco haberet: ejus denique causa multa Atheniensibus benefecit.

Chionides Atheniensis, primus antiquam comœdiam publicè fertur egisse, & annis octo ante bellum Persicum fabulas edidisse. *Idem*.

Crates Atheniensis priscæ comœdiæ Poeta, ab Arist. videtur inter primos poni, qui apud Athenienses fabulas docuerint. Diversus ab hoc est Thebanus Crates, tragicus, Cynicæ sectæ studiosus, cujus uxor fuit Hipparchia: qui scripsit Tragœdias altissimo Philosophiæ sensu stylo, soluta autem oratione, Platoni similis. Vixit 113. Olymp.

Anaxandrides Anaxandri F. Camiræus ex Rhodo insula, vel Colophonius, Olymp. ferè 101. natus, Philippi Macedonis temporibus scripsit fabulas 65. & decies vicit. Nonnulli ab hoc Amores in scena primùm inductos, & virginum raptus asserunt. Contra Athenienses scripsit, & eos sanctissimas quidem leges habere, pravissimis tamen uti dixit: quare ab eis fame necatus est. Platonem quoque ipsum maledictis laceravit. *Idem*.

Plato Atheniensis, priscæ comœdiæ Poeta, 81. Olymp. 28. fabulas composuit, stylo splendido, & eleganti: cu- F jus versus in Cynesiam Galenus in Hipp. Aphorismis recenset. *Idem*.

Philistion Prusaensis, aut Sardianus, obiit tempore Socratis, immodico risu extinctus. Scripsit Comœdias, & librum Philogelum. *Idem*.

Callias Atheniensis, comicus, Lysimachi F. cognomento Schœnion, quòd pater ejus retiarius esset. *Idem*.

Cratinus Atheniensis, Platoni æqualis, fabulas 21. scripsit, ex quibus novies victoriam consecutus est. Audax ab Horatio dicitur, quod Athenienses mira dicendi acerbitate, dum Dionysia essent, prosciderit. Vixit ann. 97. Aristophane senior: vino ita deditus, ut poetam fieri posse negaret, qui non vini esset appetentior, vinum enim vice magni equi poetis esse, nec aqua bonum condi carmen. Libidinosus admodùm. Periit, cum Pitinem fabulam finxisset, & ex ea victoriam retulisset: quo tempore primùm in Atticam Lacedæmonii irruerunt. Sunt qui periisse scribant, cùm pleno vase vinum effundi cerneret.

Timocreon Rhodius priscæ comœdia, pentathlo vicit pugil. Cum Simonide, & Themistocle inimicitias exercuit: & G quia in Themistoclem invectivum carmen scripsisset, in exilium missus est. Floruit Olymp. 77.

Eupolis Sosipolis F. Atheniensis, 88. Olymp. floruit, Apollodoro principe Athenis. Septemdecim natus annos, septemdecim fabulas exhibuit, septiesque vicit. Cùm Alcibiadem acerbiùs perstrinxisset, edicto Alcibiades cavit, ne quis nominatim quempiam suis carminibus perstringeret, ex quo factum, ut priscæ comœdiæ acerbitas in leniorem formam immutaretur. Ajunt quidam, Eupolim ab Alcibiade in mare dejectum, vix evasisse in Æginam, & ibi sepultum: ad cujus tumulum canis molossus, Augeas nomine, mœrore, & inedia sese confecit. Cratinum præcipuè imitatus est: verùm illo rudior, magisque ridiculus. *Idem*.

Evages pastor, idiota, & illiteratus, celebris tamen Poeta comicus habitus est, quodam afflatus numine: Hydreates patria, ex insula Hydrea, quæ ante Trozena sita est.

Machon Sicyonius Comicus suas comœdias non ostendit Athenis, sed Alexandriæ. Erat autem bonus poeta, si quis alius, post septem. Juvenis Aristophanes cum illo versatus est. *Athen. lib.* 14. c. 32. H

Aristophanes inter veteris comœdiæ convitia, & novæ illecebras, medium quoddam dicendi genus Atticissimum adinvenit. Cydathenæus fuit, ex Pandionis tribu, patre Bione, homine miræ dicacitatis. Vitia ita insectatus est, ut ne Cleoni quidem, tum temporis tribuno plebis parceret. Cùmque nemo histrionum in fabula, quæ ἱππεῖς inscribitur, Cleonis personam propter ejus potentiam, auderet agere: Aristophanes ipsemet minio oblitus egit. Cujus causa ab Equitibus quinque talentis mulctatus est. Niciam quoque summum ducem, in fabula, quam Georgiam inscripsit, acriter ut desidem, & agricolam taxavit. Effecit ergo, ut Reipublicæ principes mediam quandam viam sectarentur, ne in eos ille styli aciem dirigeret. Sacræ olivæ ramo coronatus est, & Atheniensium eloquentissimus habitus. Cùm Dionysius tyrannus Platonem rogaret, ut aliquam quasi speciem, & imag. Reipub. Atheniensis sibi ostenderet, ille Aristophanis Νεφέλας ei misisse dicitur. Mortuum Athenis, cùm 54. vel 44. fabulas docuisset. Cùm Rex Persarum in Græciam descendisset, quæsisse traditur, ubi nam A esset comœdiæ Poeta? eo nomine per excellentiam Aristophanem intelligens.

AGATHON Samius Platonis Philosophi præcipuus amicus: cujus fabula ἄνθος inscripta, ab Aristotele celebratur. Gorgiam jambis imitatus est.

Theodorus Archææ comœdiæ scriptor, Atheniensis, Theodectis filius, post Aristophanem, 24. fabulas docuit. Hic in Authocari Platonem acerbè perstrinxit.

Nicostratus comicus multi nominis, Clytæmnestra cognominatus, optimè etiam histrionicam exercuit: unde proverbium in eos, qui rectè, & peritè aliquid faciunt, ἐγὼ ποιήσω πάντα κατὰ Νικόστρατον.

Myrtilus, & Hermippus fratres, veteris comœdiæ Poetæ, Athenienses. Hermippus 40. Comœdias docuit: fuitque ἑτερόφθαλμος: & Aspasiam accusavit, quod Pericli ingenuas mulieres conciliaret.

Eubulus Cettius Atheniensis docuit fabulas 24. inter quas illa, quam Clepsydram à Metiches meretriculæ nomine vocavit: sic dictæ, quod ad Clepsydram, quousque ea exinanita esset, veneri operam dare solet. *Asclepiade te-* B *ste, & Athenæo libro decimotertio*, floruit Olymp. 101. mediæ ferè comœdiæ Poeta.

Pherecrates Atheniensis, Cratetis æmulus, vicit histrio in theatro, Comœdias septem edidit, & inter Atticissimos connumeratur. Sunt, qui eum Alexandrum Magum in exercitu secutum dicant.

Chæremon Socratis discipulus, comicus, multas fabulas scripsit. In Hippocentauro mixtam omni metrorum genere rhapsodiam fecit, si credimus Aristoteli.

Callimachus Cyrenensis Batti F. Hermocratis Jasii discipulus, floruit sub Philadelpho, usque ad Evergetem, Olymp. 125. Literas publicè docuit in Eleusini Alexandriæ vico: de inde in aulam Regis receptus est. Scripsit volumina plus quàm octoginta, Tragœdias, Comœdias, Epodon, Mela, Tabulas diversas, Hymnos.

Philemon novæ comœdiæ Poeta, vel mediæ, Damonis F. Syracusanus, Menandro paulò antiquior, floruit Olymp. 111. Scripsit fabulas 90. Vixit annos 97. vel 99. Menander cùm ab eo judicium invidia in certamine superare- C tur, ei dixit: Quæso Philemon, bona venia dic quæso, cùm me vincis, num erubescis? Secundas tamen à Menandro, Fabio teste, meretur. Filium habuit ejusdem nominis, & artis, qui 54. fabulas docuit. Obiit risu nimio, cùm asinum ficos mandentem vidisset, & puero jussisset, ut asello post ficos potum afferret. Alii aliter eum periisse narrant. *Suidas*.

Rhinthon Tarentinus, à quo joculare, & ridiculum fabularum genus Rhinthonicæ dicuntur, quas Græci Hilarotragœdias, alii Latinas, alii Italicas vocarunt, mixtæ ex comœdia, & tragœdia, unde & Tragicomœdia dicta. Floruit statim post Alexandrum, figuli filius. Fabulas triginta octo docuit. *Suidas, & Stephanus*. Epitaphium ejus in 3. Epigram. Græcorum extat.

Menander, novæ comœdiæ princeps, Diopithis F. Atheniensis, comœdias 108. composuit: vicit ex omnibus octo, judicum invidia. Claruit 115. Olymp. Theophrasti Philosophi, & etiam Alexidis Poetæ discipulus. Hic sociis Gratiis præcipuè probavit se theatris, confabulationibus, conviviis, sive legere, sive discere quid, sive contendere ve- D lis, communem. Hinc efficit, ut inter præclara, quæ edidit Græcia, Poesis numeretur: ostenditque, quæ, & quanta sit orationis dexteritas: quæ, quoquò se convertit, mirè flectit animos, tenetque aures, & mentes omnium, qui Græcæ linguæ sint. *Plut. in comp. Men. & Arist.* Amicus usque adeò Ægypti, & Macedoniæ Regibus, ut eum ad se honorificentissimè invitarent. Demetrio quoque Phaleræo ita familiaris, ut cùm Demetrius ab Atheniensibus in exilium actus esset, Menander propter ejus amicitiam de capite periclitaturus fuerit, nisi à Telesphoro Phaleræi genero defensus fuisset. Antiquorum Poetarum furem eum faciunt. *Euseb. & Porphyrius*. Fabularum inventionem, & dispositionem tanti fecit, ut cùm aliquando fabulam disposuisset, nec dum eam versibus adornasset, se tamen eam jam perfecisse diceret, *teste Acrone, & Plutarch.* In mari submersus dicitur, in Piræeo portu natans. Ejus tamen sepulchrum in Attica venientibus à Pyræeo ostendi, tradit Pausanias.

Diphilus κωμικώτατος καὶ γνωμικώτατος à Clemente appellatur, Sinopensis, ferè coævus Menandro, fabulas centum scripsit. Ejus versus de futuro judicio, Clemens l. 5. Stromaton commemorat. Plautus eum imitatus est. Obiit E Smyrnæ.

Lynceus Samius, Grammaticus cognominatus, Thuridis historici (qui Sami tyrannidem exercuit) frater, & Theophrasti familiaris, fabulas quasdam edidit, & Menandrum vicit. Scripsit & coquinariam artem.

Alexis Thurius Menandri patruus, comicus multas scripsit fabulas: ὀψοφάγος fuit. In extrema senectute, quid ageret, interrogatus: Paulatim, inquit, morior.

Inter comicos Latinos, qui primum, qui secundum dignitatis gradum ferant, *pete ex Tit. Judicii Poetici*.

Livius Andronicus primus apud Latinos fabulam docuit, Q. Claudio Cethego Appii Cæci F. & M. Sempronio Tuditano Coss. anno, antequam nasceretur Ennius ab urbe condita 500. post Sophoclis, & Euripidis mortem annis plus minus 160. Menandri 52. Livii Salinatoris servus fuit, ejusque liberos erudiit. Mox manumissus, & Livii nomine donatus cùm priùs Andronicus diceretur. Scripsit præter fabulas, etiam Hymnos, & Odyss.

Cn. Nevius Campanus, cui in comœdia tertias tribuit F Volcatius, fabulas tum primùm docuit, cùm Sp. Carbilius Ruga cum uxore fecit divortium. Bello punico stipendia fecit. Mortuis Cethego, & Tuditano Coss. 160. annis ante Ciceronem. Euseb. 144. Olymp. Uticæ exulem obiisse vult, urbe pulsum à Metello, & Africano, quos ille acerbiùs perstrinxerat. Fabulas docuit viginti. Item Epigrammata, & bellum Punicum scripsit. Superbus alioqui, & verè Campanus homo: quod satis arrogans ejus Epitaphium, quod sibi V. F. indicat. Facetissimus alioqui fuit, in eorum præsertim genere, quæ præter expectationem ambiguitate sua risum movent.

M. Actius Plautus (sive Plotus à Pedum planiciei dictus) Sarsinas Umber fuit, & aliquo tempore cum Nævio vixit. Floruit anno 15. Punici belli secundi. Imitatus est Epicharmum in primis, dein Diphilum, & Philemonem. Quæstum fecit in fabulis, adeò ut etiam mercaturam facere voluerit. Quæ cùm ei malè cessisset, Romam inops reversus, molas trusatiles egit pro victu comparando: & in eo pistrino Satyrionem, Addictum, & tertiam quandam fabulam composuit. Obiit Olymp. 145. non multò post Ennium, annis vi- G ginti post Cethegi, & Tuditani Consulatum, P. Claudio, & L. Portio Coss. Scripsit fabulas 21. teste Varrone, à quo posteà Varronianæ sunt dictæ: Gellius ætate sua 130. circumlatas asserit, sed alii majorem harum partem M. Aquilio tribuunt: aliquam etiam Plautio comico, à quo Plautianæ primùm, dein propter nominis affinitatem Plautianæ perperam sunt appellatæ. Volcatius secundas Plauto in comœdia tribuit. Jocorum venustate præcelluit. Varro scribit, Musas Epii Stolonis sententia Plautino sermone locuturas fuisse, si Latinè loqui voluissent.

Statius Cæcilius comicus, genere servus, quod nomen Statii satis indicat. Floruit Olymp. 150. Catoni coævus: Gallus, ex urbe Mediolani, Contubernalis Ennii, eodemque, quo ille, anno mortuus, & juxta Janiculum sepultus. Huic inter comicos palmam tribuit Volcatius. Menandri plurimas fabulas Latinas fecit, sed Venerem illam transmarinam non est assecutus. Terentii Andriam cùm audivisset, ingenium, & elegantiam Terentii miratus est.

P. Terentius Afer, ex Carthagine, libertinus fuit Terentii Lucani Senatoris: Scipioni Africano, & C. Lælio familiaris: iis H tamen major natu. A quibus etiam in scribendo adjutus fuisse dicitur. Q. enim Memmius in Oratione pro se ait, P. Africanum à Terentio personam mutuatum esse, ut quæ domi luserat, ipse nomine Terentii in scenam deferret. Alii tamen à Sulpitio Gallo, Q. Fabio Labeone, & M. Pompilio adjutum asserunt. Trigesimoquinto ætatis anno in Græciam navigavit, vitandæ opinionis causa, ne aliena pro suis edere videretur. Rediens ex Græcia, cum 108. fabulis conversis è Menandro, in mari periit: aut (quod alii) Romam revertens, ob omissas fabulas tædio, & mœrore confectus obiit, in Arcadia Stymphali sinu Leucadiæ, Cn. Corn. Dolabella, & M. Fulvio nobiliore Coss. Afranius eum omnibus præfert comicis. Volcatius etiam Licinio, & Attilio postponit.

Aphranius in Togatis, & Atellanis scribendis excelluit, quas tamen fœdis amoribus coinquinavit. Ex cujus fabula Stella, hi versus afferuntur à Gellio:

> *Me genuit Usus, mater peperit Memoria.*
> *Sophiam me vocant Grai, vos Sapientiam.*

Sex. Turpilius, inter comicos septimo loco à Volcatio connumeratur,

numeratur, Olymp.189. Sinuessæ mortuus, qua die M.Cicero A Arpini natus est. Terentium amavit.

Licinius Imbrex à Volcatio in quarto ordine comicorum connumeratur, sicuti quinto M. Attilius, vel Accilius, quem à Licinio ferreum Poetam appellatum esse scribit Cicero Q. Trabea octavum locum obtinet apud Volcatium.

C. Ticinius Togatas scripsit magni nominis.

T.Quintius Atta, togatarum scriptor, Romæ diversatus, ubi 170.Olymp.mortuus est. Atta dictus, quòd ob crurum, aut pedum vitia plantis insisteret, & terram magis attingeret, quàm ambularet. Hi enim Attæ dicuntur, *teste Festo*.

Philistion Magnesianus, vel Nicæus, claruit Olymp. 196. Augusto imperante: & risu mortuus dicitur. Ejus fabulæ in pretio fuerunt. Scripsit & librum φιλόγελων.

Nicolaus Damascenus comœdias, & tragœdias scripsit, vir in omni disciplinarum genere versatissimus: Herodi, & Augusto Imp. familiaris adeò, ut Augustus palmarum balanos pulcherrimos, & maximos (propter ejus proceritatem, & formam) Nicolaos appellaret. Hic integram disciplinam longæ cuidam peregrinationi similem dicebat, alibi divertimus, cœ-
B namus, prandemus, quiescimus, transimus: donec ad id, quod desideramus, tanquam ad propriam sedem perveniamus, ad veram scilicet sapientiam.

C. Melissus Umber, ex Spoleto, vates ingenuus: sed ob parentum discordiam expositus, Mecœnati dono datus, & ab eo manumissus, Mecœnas Melissus dictus est: & tandem Augusto insinuatus ordinandarum Bibliothecarum in Octaviæ porticu curam suscepit. Ann. ætat.60.libellos Jocorum scripsit, & absolvit Jocos 150. Excogitavit & Togatarum fabularum novum genus, quas Trachatas inscripsit.

Virgilius, Roman. comicus, cujus laudes *Plinius Secundus 6. Epist. lib.* recenset.

Etiam comicus fuit Georgius Buchananus, ut ex Jephte ipsius; aliisque per eum editis constat.

Neque contemnendus eo in genere Franciscus Bencius è Societate Jesu, Orator, & Poeta, id docent comœdiæ operibus per eum protrusis adiectæ.

Dominicus etiam Boudius in hac palæstra non minus, quàm in Bacchi gymnasio versatissimus extitit. Circumferuntur illius Jambi eruditi, & qui prioris ævi versibus meritò accen-
C seantur.

TRAGICI.

Epigenes Sicyonius tragicus, cùm tragœdiam Bacchi scripsisset, quæ Deo indigna videbatur, quidam è spectatoribus, clamavit, οὐδὲν πρὸς Διόνυσον. Ea vox posteà in Proverbium abiit. *Vide Erasmi Adagia*. Hunc Suidas tragœdiæ facit inventorem.

Tespis ex Icaro urbe, vel certè Atheniensis, Icarii F. secundas ab Epigene, tragœdias scripsit, ad quas agendas plaustro circa Græciæ civitates vehebatur, quas canerent, agerentque peruncti fæcibus ora. Horatius ipsos histriones in plaustris circumvehi solitos scripsit. Ab hac fæce, quam τρύγα Græci vocant, quidam tragœdiam, quasi τρυγῳδίαν appellari voluere. Suidas Tespin primùm faciem cerussa oblitum tragœdias actitasse, dein personatæ herbæ foliis obtexisse, tum demum, & lineas personas induxisse scribit. Vixit 61. Olymp. qua & Solon: qui cum ejus fabulam spectasset, ad se accersiri jussit, illique ait: Num ipsum puderet coram tot
D testibus mentiri? Tespide respondente, per jocum licere: tum Solon terram baculo pulsans dixit, Id scil. propediem videbitur in nostris legibus, an jocus iste tuus laudem mereatur. *Suidas*.

Phrynicus Atheniensis, Polyphradmonis, aut Mynitæ F. Thespidis discipulus, tragicus Olymp. 67. primus muliebrem personam in scenam introduxit, fuitque tetrametri inventor, Mille drachmis ab Atheniensibus mulctatus est, quòd fabulam fecisset Miletum à Dario captam, & in theatro omnibus spectatoribus lachrymas excussisset. Novem tragœdias scripsit. Filium habuit Polydphramonem tragicum. *Idem*.

Alcæus Atheniensis tragicus, scripsit fabulas cœlum, & Pollucem. Diversus à comico Mytilenæo, & Lyrico alio. Hunc primum aliqui tragicum fuisse perhibent. *Idem*.

Homerus, Andromachi, & Myronis Byzantiæ filius, Grammaticus, & tragœdus. Quapropter septem illis annumeratus est, qui secundas partes inter tragicos obtinent, & Plejades cognomentum habuerunt. Floruit Olymp.24. scripsit tragœdias.45. *Idem*.

Sosicles Syracusius tragicus, edidit fabulas 73. vicit septem: Unus ex septem tragicis, qui nominati sunt Plejas. De quibus vide Tit. Judicii Poetici. Fuit sub extrema tempora Philippi, E
aut (ut alii tradunt) Alexandri Macedonis. Obiit Olymp.111. alii 114. *Suidas*.

Æschylus Atheniensis tragicus, Euphorionis F. & Cynegiri, (qui in Maraton e contra Persas acerrimè pugnavit) frater. Personam, & pallam invenit, & artem tragicam nimis confusam, & crudelem mitigavit, & in ordinem redegit choros: in unum contraxit, abstulit crebras histrionum responsiones: neces insuper in scena fieri vetuit, ne coram populo homines trucidarentur: addidit habitus heroicos, item pulpita, quo è sublimi recitantes faciliùs viderentur, & audirentur. Eapropter Æschylum tragœdiæ parentem appellarunt Athenienses, & mortuum in Dionysiis invocabant. A Baccho per somnium jussus est tragœdias scribere, cùm adhuc adolescens in agro uvas custodiret. Vini appetentior fuit. Vixit Olymp.70. qua mortuus est Pythagoras, cujus sectator quoque fuit Æschylus. Duos habuit filios, Euphorionem, & Bionem, tragicos itidem Poetas. Jam grandis natu cum Sophocle puero certavit, & victus judicum vel invidia, vel odio, quòd mystica quædam in scena patefecisset, ut inquit Eustratius, ad Hieronem tyrannum in Siciliam migravit: ubi cùm F
in agro nudus capite sederet, aquila supernè volans testudinem marinam in caput ejus calvum demisit, saxum esse arbitrata, eumque interfecit, & cùm annos 58. natus esset, sepultus apud Gelem fluvium. Scripsit fabulas 90. & de iis 28. vicit. Lycurius Atheniensium Orator statuam illi æneam posuit, & alteram Sophocli, amborumque tragœdias publicè custodiri mandavit. *Idem*.

Philocles Polypithis F. Æschili ex fratre, vel sorore nepos, Euripidis tempore fuit, tragicus: moribus adeò asper, ut vulgò χολή appellaretur. Fabulas centum composuit. Eundem, & ἅλμιωνα vocabant. ἅλμην enim πικρίαν, id est amariciem vocant, *teste Suida*. Duos habuit filios, Morsimum, & Philippidem.

Morsimus patri stylo, & moribus æqualis, asper, & insulsus, & ocularius insuper Medicus. Taxat eum Aristophanes variis epithetis, ut helluonem, & fœdum hominem.

Astydamas F. Morsimi tragicus, docuit fabulas 240. & quindecies vicit. Primùm tamen Isocratem in eloquentia secutus est. Filium habuit ejusdem nominis tragicum. *Suidas*. G

Pratynas Pyrronidæ sive Encomii F. Phliasius, tragicus, primus Satyras docuit. Certavit cum Æschylo, & Cherilo 70. Olymp. Fabulas innumerabiles scripsit, inter quas Satyricas 32. una vicit. Cùm fortè fabulas populo Athenis exhiberet, contigit ut tabulata caderent, in quibus spectatores sedebant. Unde posteà factum, ut stabile theatrum Athenienses construerent. *Idem*.

Jon Chius, tragicus, & lyricus. Olymp.82 scribere cœpit fabulas 12.vel 30. vel 40 Item & Dithyrambos, & Metheora. Hic est, de cujus nomine Plato Dialogum inscripsit.

Lycophron Chalcidensis ex Eubœa, Soclei, vel Ariclis F. Grammaticus, & tragicus Poeta. Scripsit Jambo Cassandram, Poema obscurissimum, & fabulas multas alias. Item Satyras. Sagitta periit. *Idem*.

Choerilus, Atheniensis tragicus, 64. Olympiad. in certameu descendit, & fabulas edidit centum, & quinquaginta: Vicit tredecim. Hic secundum quosdam larvas, & scenam inchoavit.

Sophocles Sophili filius, ex Colonia, vel Coloneo, So- H
crate decem, & septem annis senior, natus 73.Olymp. cum eo tamen floruit. Propter suavitatem sermonis μέλιττα dictus. Tres histriones primus instituit, & fabularum chorum ex 15. personis confecit, cùm anteà ex 12. constaret. Versatus est etiam in Reipubl. administratione. Cum Pericle contra Lacedæmonios missus victor rediit. Filios Sophocles habuit plures, inter eos & Jophontem, à quo senex delirii accusatus est: qui & ipse tragicus fuit, ut pater. Accusatus, Oedipum Coloneum tragœdiam, quam in manibus habebat, judicibus recitavit, & absolutus est. Fabulas 123. docuit, & quater vicies victor extitit. Obiit vel ex gaudio nunciatæ victoriæ, vel grano uvæ strangulatus, anno 95.ætatis, cùm Lacedæmones urbem Atheniensium obsiderent. Lysandro Regi Bacchus in somnis apparuit: monuitque, ut pateretur humari delicias suas: Pacem ergo funeri dedit Lysander. *Idem*.

Euripides ab Aristotele τραγικώτατος dictus: eo die natus in Salamine Atticæ, 70. Olympiad. quo in Euripo pugnatum est contra Xerxem, nomen accepit à patre Mnesarchide Caupone, matre Clito, agrestia olera vendente. Pater ejus

Bœotius,

Bœotius, in patria corbis ignominiam passus, cùm æs alie-
A num non dissolveret, Athenas venit: & cùm ex oraculo filium victorem in certaminibus fore cognovisset, interpretatus athletam esse debere, gymnasticam exercere coegit, ita ut de pancratio etiam victor extiterit. Sed his exercitiis relictis, Anaxagoræ Clazomenio operam dare cœpit in Physicis, in Rhetoricis Prodico Ceo, Socrati in ethicis. Cum Platone posteà in Ægyptum navigans, cùm ægrotaret, marina aqua à Sacerdotibus pristinæ valetudini restitutus est. Hinc ipse in fabulis, θάλασσα κλύζει πάντα τὰ ἀνθρώπων κακά. Anno ætatis 18. Tragœdiam cœpit. Philochorus in insula Salamine speculam horridam ostendi ait (eamque *Gellius lib.15. cap.20.* se vidisse asserit) in qua fabulas suas scripserit. In Macedoniam ad Archelaum Regem profugit, propter uxoris impudicitiam: ubi à Rege benignè susceptus, à canibus tamen incerta causa laceratus est, 93.Olymp. annos natus 75. & ossa Pellam translata. Athenienses ejus cineres à Macedonibus frustra petierunt: cenotaphium tamen ei in foro extruxerunt. Sophocles ejus morte audita, atrata tunica induit se, & sine corona tragœdias suas agi voluit. Fabulas scripsit 92. inter quas 8. Satyricas, in his quindecies tantùm vicit, judicum invidia. Primus fabularum
B principiis argumenta inseruit. Suidas quinquies tantùm vicisse asserit: vivum quater, mortuum semel, actore fratris filio Euripide.

Aristarchus Tegeates Tragicus, cùm ex morbo quodam ab Æsculapio recreatus, gratiam pro sanitate referre juberetur, tragœdiam sibi cognominem edidit. Æqualis fuit Euripidis: & primùm ad eam, quæ nunc est, prolixitatem tragœdias extendit, Tragœdias edidit 70. vicit duabus. Vixit ultra centum annos. *Suidas*.

Achæus, Syracusanus tragicus, scripsit tragœdias 10. Alius Pythodori filius, Eretriensis, natus 74. Olymp. fabulas edidit. 44. vicit unam, paulò Junior Sophocle. *Idem*.

Chærephon tragicus, cùm Pythiam de Socrate amico consuleret, responsum tulit:

Ἀνδρῶν ἁπάντων Σωκράτης σοφώτατος.

Inter fabulas ejus, Heraclidæ reponuntur. Hic propter nocturnas lucubrationes, Nycteris, id est, noctua, appellatus est: item propter pallorem, πύξινος, id est, Buxeus. Unde pro-
C verbium in pallidos, οὐδὲν διοίσεις χαιρεφῶντος φύσει, & Aristophanes, οὐδὲν διοίσεις ἡρακλειδῶν.

Carcinus Agrigentinus tragicus, cùm fabulam meditaretur, à serpente morsus occubuit.

Plato juvenis admodum, dithyrambos, deinde mele, mox etiam lyricos versus scripsit: maturior quoque tragœdias. Quas cùm in Dionysii theatro recitaturus esset, in Socratem incidit, & ejus syrene delinitus Philosophiæ operam dare cœpit, Poemata igni tradidit, inquiens: Ἥφαιστε πρόμολ' ὧδε, Πλάτων νύ τι σεῖο χατίζει. *Huc, ò Vulcane. Plato tua ope indiget.*

Nicomachus Atheniensis, Euripidem, & Theognim, incertum qua fortuna, fabulis vicit.

Antiphon Atheniensis Sophili filius, Thucydidis magister, αὐτοδίδακτος Poeta Dionysium tyrannum in tragœdiis componendis quoque juvit. Commentus est idem artem ad animi mœrorem levandam, qua veluti Medicus ægri animi subveniret. Atque ideò cùm Corinthi versaretur, propter forum domicilium habuit: scripto professus se ægris animis curationem adhibere. Mœroris causam diligenter percontaba-
D tur, dein congrua oratione consolationem afferebat. Hoc, neminem unquam capitis causam meliùs oravisse, Thucydides asserit, qui ei causæ se astitisse scribit. Cùm ad supplicium raperetur, & socios morituros capita velasse videret per portam exeuntes: Quid ita, inquit: anne horum quispiam cras vos videat, timetis?

Theodectes Phaselites ex Lycia, tragicus (qui priùs arti oratoriæ operam dedit) in dedicatione Mausolei, quod Artemisia Olymp.103.construxit, cum Naucrate Erythræo, & Isocrate Apolloniate, & Theopompo Chio certavit, atque victoriam assecutus est: tametsi alii Theopompum victorem asserant. *Suidas*. Scripsit & tragœdiam Mausolum, quæ valde placuit. Hinc, cùm in quapiam tragœdia, sacra quædam prodere voluisset Hebræorum, luminibus captus: & vix tandem multorum dierum supplicatione, & precibus, Deum optimum maximum placare potuit: ut *Aristeas, Josephus, lib.12. Antiquit. & Eusebius* testatur. Tragœdias scripsit quinquaginta: item artem Rhetoricam carmine. Discipulus fuit Platonis, Isocratis, & Aristotelis, & Alexandri Magni condiscipulus. Qui cùm in Lyciam contra Persas iturus venisset, Theodectis statuam in foro positam coronavit, eique parentavit. Memoria ita ex- E
celluit, ut semel auditos multos versus protinus repeteret, teste Fabio. Obiit Athenis, annos natus 41.

Isocrates Theodectis magister, præter orationem numerosam, cujus ipse vel auctor, vel certè occultor fuit, 37. tragœdias docuit: quamvis eas ingrati discipuli Theopompus Chius, & Ephorus Cumæus, ut tibiarum artificis, vel tibicinis (fuerat enim pater Isocratis Theodorus tibicen) calumniari fuerint soliti.

Eubulides Milesius Megaricus, Philosophus, & dialecticus insignis, tragœdias multas scripsit, quibus in certaminibus excelluit. In dialectica etiam longè plura edidit, quàm in Poetica, & in primis quæ Sorites, & Ceratinæ vocantur.

Neophron Sicyonius tragicus 120. fabulas docuit. Medea, quæ Euripidi tribuitur, hujus fuisse creditur. Primus pædagogos introduxit, & domesticorum, ac familiarium experimentum. Floruit Alexandri Magni tempore, & cum Callisthene Philosopho, & amico, supplicio affectus est propter conspirationem. *Suidas*.

Alexander Ætolus tragicus, unus ex Plejadibus. Scripsit etiam Elegias, & Jonica Poemata. Ex ejus libro, qui Musa inscribitur, quædam Virgilium desumpsisse testatur F
Macrobius.

Æschines Atheniensis, Atrometi literarum magistri, & Glaucotheæ filius, adolescens tragœdias actitavit, cùm vocis claritate polleret: & cum Aristodemo in Dionysiis certavit. Demùm se Oratoriæ, & Reipublicæ tradidit, Isocratis, & Platonis disciplinæ se committens. Quamvis alii, cùm in judiciis fortè scribæ officio fungerentur, nullo docente, eum in tantam eloquentiæ existimationem venisse asserant. Cùm Demosthene posteà simultates exercuit in Republica: & tandem, cùm Ctesiphontem περὶ στεφάνου accusasset, victus, Athenis fugiens, Rhodum secessit: ubi dicendi genus Rhodium (quam novam sophisticam vocat Philostratus) instituit, mortuus in Samo.

Crates Thebanus Cynicus tragœdias quoque scripsit altissimo Philosophiæ stylo: quale illud est de Hercule, *teste Laert. lib.6.*

Οὐχ εἷς πάτρας μοὶ πύργος, οὐ μία στέγη,
Πάσης δὲ χέρσου καὶ πόλισμα καὶ δόμος
ἕτοιμος ἡμῖν ἐνδιαιτᾶσθαι παρά.

Philiscus Corcyræus, Diogenis Cynici discipulus, Bacchi G
Sacerdos, Ptolemæi Philadelphi temporibus inter Plejades connumeratus. Docuit fabulas quadraginta duas, quas aliqui Diogeni tribuunt præceptori. Ab hoc carmen Philiscion: quo tamen multò ante usus fuit Simmias Rhodius.

Sositheus Syracusanus, aliis Atheniensis, & unus ex Plejadibus, tragicus, cùm aliquando in theatro Cleanthem Stoicum carmine perstrinxisset, à spectatoribus è scena explosus est. Floruit Olymp. 164.

Isagoras tragicus, discipulus Chresti Byzantii, summi sophistæ, fabulas scripsit, & soluta oratione multa. Floruit Antonini Imp. tempore.

Posidippus Cassandræus, tertio anno à Menandri obitu triginta fabulas edidit, & in pretio summo habitus est.

Ariston Chius tragicus, dum cogitabundus per sylvam incedit, folia arboris manu percussit. Decidit serpens, qui eum lethali vulnere in dextra sauciavit.

M Pacuvinus Brundusinus, Ennii ex sorore nepos, qui Romæ, quamdiù vixit, picturam exercuit. Senex, & æger Tarentum migrans, nonagenarius obiit, Olymp. 157. Amicus, & H
hospes C. Lælii apud Ciceronem.

L. Actius, Serrano, & Mancino Coss. libertinis parentibus natus, sene jam Pacuvio floruit. Pacuvii, cùm in Asiam proficiscerentur, Tarenti hospitio usus, apud Atreum tragœdiam composuit, & Pacuvio recitavit. Grandia ille, & sonora, sed duriora paulùm, & acerbiora esse, quæ scripsisset, asseruit. Actius respondit: Neque ejus me pœnitet: nam quod in pomis est, ut quæ dura, & acerba nascuntur, post fiant mitia, quæ verò mollia, & vieta, statim putrescunt: idem & in ingeniis accidit. Decio Bruto ita charus, ut ejus versibus templorum, & monumentorum frontes aditus exornarit, teste Cicerone. Quod si verum est, alium hunc Actium fuisse oportet: neque enim temporis ratio patitur. Diversus ergo est Actius à priore illo, qui etiam C. Julio Cæsari in Poetarum collegium venienti, nunquam assurrexit, quod in comparatione communium studiorum, majorem se eo in loco esse confideret. Scripsit autem. L. Actius præter fabulas etiam Annales, eique plus virium quàm Pacuvio tributur.

L. Pom-

L. Pomponius Bononienſis, Atellanarum ſcriptor egregius. Olymp. 172. Fuit alius P. Pomponius Secundus Veronenſis, Plinii gentilis, & conterraneus, tragicus Poeta, Cajo, & Claudio imperantibus: cujus vitam Plinius ſecundus duobus voluminibus executus eſt. Conſularis etiam fuit Romæ: & cùm in Germania ſuperiore Cattos deviciſſet, triumphum meruit. Hic nunquam ructaſſe dicitur. Si à quopiam fortè in tragœdiis reprehenderetur. Ad populum provoco, inquit: ita ex populi vel ſilentio, vel applauſu, aut amici, aut ſuam ſententiam ſequebatur.

PUPIUS tragicus, quoties volebat, populum ad lachrymas provocabat. Extat illud ejus de ſeipſo:

Flebunt amici, & bene noti morte mea,
Nam populus omnis me vivo lachrymatus eſt.

Hujus Poemata lachrymoſa appellat Horatius.

VARIUS Epicus, Virgilio antiquior inter cætera de Morte ſcripſit. Eum etiam Virgilius imitatus eſt. Quidam hunc eundem exiſtimant, qui ſcripſit Tragœdias, & Elegias, & Heroica. Celebratur ejus fabula Thyeſtes, quam omnes ſummis laudibus extollunt, & cum Græcis certare poſſe aſſerunt: & à Virgilio ſcriptam, uxori Varii, admodum literatæ dono datam: quam deinde uxor marito dederit, ille pro ſua recitarit: illudque tacitè innuere Virgilium, quando inquit:

Quem mea carminibus meruiſſet fiſtula caprum.

ASINIUS Pollio, Olymp. 195. Orator, & Conſularis, qui de Dalmatis triumphavit, & 80. anno obiit: apud Auguſtum in ſumma authoritate, Ciceronis æmulus, leporum, & facetiarum pater, & omnium horarum homo dictus eſt. Primus Romæ Bibliothecam aperuit: primus quoque Græcam hiſtoriam Latinè compoſuit. Tragœdias & ipſe ſcripſit. Hujus filius C. Aſinius Gallus, Ciceronis manes inſectatus eſt, & ei patrem prætulit. Ciceronem tamen poſteà Claudius Cæſar defendit. A Tiberio diris affectus eſt ſuppliciis, Olymp. 199. anno ante T. Livii mortem.

CASSIUS Severus Parmenſis, M. Anton. partes ſecutus, fracto Antonio apud Actium, Athenas ſe contulit. Ubi concubia nocte curis confectus, ad ſe hominem horrendi aſpectus venire exiſtimavit: qui interrogatus quis eſſet, Cacodæmona ſe eſſe, reſpondit. Nec multò poſt à Quintilio Varo ab Auguſto miſſo, in ipſis ſtudiis interfectus eſt. Thyeſtes ejus celebratur. Diverſus eſt ab iſto Caſſius Severus Orator, & Poeta: in reprehendendo, & accuſando vehemens, ſed infelix.

C. MECOENAS Eques Romanus ab Antiquo Hetruſcorum Regum ſanguine, Auguſti Cæſaris intimus amicus, ita ut Auguſtum ab ira ſæpè ad manſuetudinem flexerit. Terentiam Murenæ ejus, qui in Auguſtum conjuravit, ſororem fervidè amavit, quàm alii Terentianam, & Terentillam vocant: alii uxorem eam habuiſſe ajunt, & propter ejus repudium triennio integro non dormiviſſe. Amavit & Bathyllum hiſtrionem. Moribus effeminatus fuit, & mollis, ita ut Malthinus, ſeu Malcinus cognominaretur. Seneca ejus mollitiem in Epiſtola ad Lucilium exprimit. Primum oratoriæ operam dedit, deinde Poeticæ. Scripſit tragœdias, & multa alia Poemata. Prometheum fabulam Seneca, Priſcianus Octavium citat. Circumfertur ejus verſus:

Nec tumulum curo: ſepelit natura relictos.

Febre obiit, quia per totam ætatem laboraſſe dicitur. Hic exquiſitas dapes excogitavit, & aſinarum pullos, primus condivit. Molli ſtylo fuit, Summus alioqui eruditorum patronus.

ANNÆUS Seneca Hiſpanus, prioris Senecæ Philoſophi frater, vel filius, tragicus. Octo ejus tragœdiæ etiamnum circumferuntur, quæ tamen à Criticis in ordinem rediguntur. Tanta olim auctoritate, ut quò quiſque plures verſus ex eis recitare poſſet, eò doctior eſſet. Fabius, propter odium fortaſſe gentis Senecarum, ſua cenſura dignas non eſſe putavit: vel fortè quia adhuc Seneca vivebat.

JULIUS Maternus, tragicus celebris fuit.

M. ÆMYLIUS Scaurus cum Atreum tragœdiam docuiſſet, in qua adhortabatur quempiam, ut Regis inſaniam æquo ferret animo: id in ſe dictum Tiberius ratus: Metu quidem Atreum, inquit, ego te Ajacem efficiam. Itaque metu ſibiipſi manus intulit.

GREGORIUS Nazianzenus Epiſcopus, Theologus cognomine dictus, ea auctoritate inter ſuos, qua olim Pythagoras. Triginta millia verſuum ſcripſiſſe dicitur. Extat tragœdia ejus de Chriſti morte, doctiſſima.

MIMOGRAPHI.

SOPHRON Syracuſius, Agathoclis F. Xerxis primùm, dein Euripidis temporibus mimorum ſcriptor, tantopere probatus à Platone, ut ejus libros anteà neglectos, primus Athenas invexerit, quæſtumque ex eis duxerit: eoſdem quinetiam dormiens, atque moriens, capiti ſuppoſitos habuerit, teſte Laert. Scripſit mimos muliebres ſoluta oratione, lingua Dorica: difficili tamen, & obſcuro ſtylo proverbiis refertiſſimus. *Suid.* Eſt alius quidam comicus hoc nomine, qui Danaen Leontii Epicuri amicæ filium dilexit.

CERCIDAS Magalopolita, optimus Legislator, & Poeta mimographus.

DECIUS Laberius mimographus Eques Rom. quo ſummè delectatus eſt C. Jul. Cæſar, adeò ut eum in fine ſuorum ludorum annulo aureo, & quingentis ſeſtertiis donaverit, atque eveſtigiò in quartumdecimum ordinem ad ſpectandum tranſmiſerit. Ei aliquando ſedile quærenti, M. Cicero dixit: Recepiſſem te, niſi anguſtè admodum ſederem. Cui Laberius: Mirum ſi anguſtè ſedes, qui ſoles duabus ſedere ſellis. Senex autem à Cæſare coactus eſt ſcenam ingredi, de quo *Laberius ipſe in Prologo* conqueritur. Puteolis obiit decimo menſe poſt cædem Cæſaris.

P. Syrus natione mimographus, Laberio Junior. *Vide Tit.* Saltatorum, ex Macrobio. Variæ hujus leguntur ſententiæ, inter quas & hæc, quo nullum melius carmen inveniri dicebat Caſſius Severus:

Tam deeſt avaro quod habet, quàm quod non habet.

CN. Martius vir doctiſſimus, mimographus excellens in vocabulis novandis celebris.

M. Marullus mimographus audax, ut etiam M. Antoninum Philoſophum Imp. inceſſere ſolitus ſit. Parum Grammaticæ regulas curabat, ut riſum excitaret. Ejus filium Galenus ex neglecto pectoris abſceſſu graviſſimè laborantem curavit.

SATYRICI, QUI VITIA ÆTATIS SUÆ, VEL CERTORUM QUORUNDAM hominum reprehenderunt.

Apud Græcos olim vetus Comœdia hoc habebat, ut liberè taxaret potentiſſimorum vitia, idque publicè in theatro. Quæ tamen licentia Athenis poſteà è medio fuit ſublata, & antiquæ Comœdiæ nova ſucceſſit, tum modeſtior, tum jucundior. Ipſa autem Satyra à Satyris Bacchi comitibus nomen ſumpſit: & propterea uti mimographi Comicorum: ita Satyrici Tragicorum ἔκγονοι cenſendi ſunt. Neque obſtat, Satyros libidinoſos, aliorum vitia, & libidinem taxare: cùm hoc ferè uſu venire videamus, ut quo quis vitii genere obſtrictus eſt, illud idem in aliis graviſſimè reprehendat. Dicaces alioqui ſunt Satyri, & tum quia ſemidei, tum quia ruſtici, liberius alios reprehendunt. *Vide Scaligeri libros de Poetica.*

Archilocus Parius, Jambo primus uſus eſt ad maledicendum contra Lycamben ſocerum, qui promiſſam ſibi filiam Neobulen denegarat. Epodon commentus ex trimetris, & dimetris, eo ſocerum cum tribus filiabus ad laqueum compulit. Maledicus adeò, ut ne ſibiipſi quidem parceret, Τέττιγα ſeipſum ob garrulitatem vocans. Interfectus eſt in bello à Calonda Naxio milite.

HIPPONAX Epheſius Jambographus floruit Olymp. 60. Cùm à Bupalo, & Athene ſive Anthermo, fratribus ſculptoribus celeberrimis, ejus imago videntium circulis proponeretur: indignatus Hipponax, Amaritudinem carminum eos ita diſtrinxit, ut ad laqueum compuliſſe dicatur. Ab hoc Hipponactium carmen vocatum: quia pro Jambo introductis trochæis, contra legem trimetri Jambici metrum innovavit, atque ita Archilochium infregit.

PRATINAS Philiaſius, tragicus, primus Satyras docuit. *Suid.*

CALLIMACHUS Cyrenenſis contra Apollonium diſcipulum ingratum Ibin edidit. Quem inter Latinos imitatus Ovid.

C. LUCILIUS ex Arunca urbe, vel Canuſinus, qui primus naſi ſtylum acuiſſe à Plin. dicitur. Natus, quo tempore Carthago Roman. deditionem fecit Pompeii Magni major avunculus: nam Lucilii ſoror Pompeii avia fuit. In reprehendendo adeò acer, ut lex poſteà fuerit lata (quod & Athenienſes rogante Alcibiade fecerant) ne cui liceret nominatim quempiam carpere. Compoſuit Satyras, Tragœdias, Horatius lutulentum vocat Poetam. Quintilianus Satyricorum principem facit, Adrian. Imp. cum Virgilio quoque præferebat. Græca paſſim miſcuit. Obiit Neapoli, ætat. ann. 46. publico funere elatus. Cato Uticenſis Jambicum carmen in Metellum ſcripſit: & quamvis ſeverus, laſcivis interdum verſibus luſit.

M. Ter. Varro, quo nemo doctior, nec apud Græcos, nec apud Latinos, teſte Lactantio: omnigeno carmine Satyras ſuas ſcripſit imitatus Menippum: unde & Menippeus dictus eſt.

L. Lucullus jambographus improbatur, quòd Gentium, & Macedonem pueros, veris nominibus ſuis carminibus proſtituerit. Meminit ejus *Cicero ad Atticum.*

Ælius Saturninus, quòd in Tiberium verſus compoſuerat, ab eo in Senatum ductus è Capitolii rupe præcipitatus eſt: ut & Sex. Paonianus in carcere ſtrangulatus.

A. Perſius Flaccus Volaterranus, natus 203. Olympiad. anno Chriſti 37. Tiberii 22. diſcipulus Rhemmii Palæmonis, & Verginii Flavii, mox Cornuti Stoici philoſophi, & tragici poetæ. Obiit 29. ætatis anno ex vitio ſtomachi. Pervenit ad 12. Neronis annum, quem ſub nomine Midæ in Satyris taxat, virginalis modeſtiæ plenus. In Satyris doctus, ſed obſcurus eſt. Sic ut D. Hieronymus eum à ſe rejecerit hoc dicto, Si non velis intelligi, debes negligi.

Antiſtius Soſiannus in Neronem carmina componens, ea celebri convivio apud Hoſtorium Scapulam vulgavit: & poſt Piſonianam conjurationem in exilium miſſus eſt, malis tamen artibus rediit. Nam, cùm Neronem facilè delatoribus aures præbere intelligeret, Parmenis Chaldæi genethliaci amicitiam iniit, ad quem Romanorum litteræ de futurarum rerum eventu crebrò deferebantur. Itaque Antæi litteras intercepit, ſimul etiam Parmenis libellos clàm furatus eſt, quibus dies genitales ejus, & eventura occultabantur, atque Hoſtorii etiam Scapulæ. Neroni mox ſcripſit, habere ſe, quæ ſaluti ejus conducerent, ſi brevem exilii veniam impetraſſet. Quam rem Nero facilè conceſſit, eumque per Liburnicas advehi præcepit, ejuſque verbis fidem habens, Antæum, & Hoſtorium perdidit. *Gyrald. Dialog. 4. Hiſt. poet.*

D. Junius Juvenalis, Aquinas, diſcipulus Frontonis, & Quintiliani, ad mediam uſque ætatem declamavit: inde Satyras ſcribere aggreſſus eſt. In quibus cùm Paridem Pantomimum, Domitiano chariſſimum, perſtrinxiſſet, jam octogenarius, in Pentapolim Ægypti relegatus, ubi angore, & tædio periit.

Neque infimus in hoc genere cenſendus Janus Douſa Noortuvyckanus, cujus Satyræ in manibus ſunt omnium; hoc tamen reprobandæ, quòd falcam ſuam immiſerit in res, & mores Catholicorum, quos ipſe non intelligebat, hæreticorum more.

Sed æquat veteris ævi Satyricos, ac præſentis ſuperat, ſcribendi Satyras acumine, elegantia, & modeſtia, vir clariſſ. Petrus Scholerius Reipub. Antuerp. Senator, cujus rei teſtes eruditæ Satyræ nuper typis Plantinianis in lucem emiſſæ: ſub titulo Sermonum Familiarium.

HEXAMETRI.

☞ *Conſule Tit. Poetarum Hiſtoricorum; Herous enim per dactylus eſt, & carmen dactylicum Heroicum, quòd illo res geſta Heroum præclaræ decantentur.*

ELEGIOGRAPHI.

Callinus elegiographus, Elegiaci carminis inventor, à Mauro Terentiano dicitur: Theocli Naxio, ſeu Eretrienſi Suidas, alii Midæ Phrygi, alii Terpandro hoc inventum tribuunt, ſcripſit Cimmeriorum adverſus Eſionenſes impetum, & Sminthii Apollinis hiſtoriam.

Anthes Anthedonius primus apud Græco θρήνους condidiſſe dicitur: quorũ apud Hebræos auctor fuit Hieremias propheta.

Olympus Myſius, diſcipulus, & amor Marſyæ Hyagnidis filii, qui Hyagnis primus tibiis uſus dicitur. Compoſuit elegias, & cantica, atque in Chromatica Muſica princeps fuit. In Pythonis funere tibias inflavit, & funebre carmen modos Lydios concinuit.

Clonas Tegeates, vel Thebanus, elegiographus, & epicus, Nomos muſicos inveniſſe dicitur, quorum tamen inventionem alii Ardalo Trœzenio tribuunt.

Thymitus Laomedontis filius, unà cum Orpheo claruit, diù peregrinatus, cùm ad Nyſam, ubi Bacchus nutritus fuerat, veniſſet, ab incolis Dionyſii ſacra didicit, & poema Phrygium conſcripſit.

Solon philoſophus, & poeta præſtantiſſimus, 46. Olymp. ex Cypria Salamine oriundus: cui non minus tribuit Plato, & Ariſtoteles, quàm Homero, & Heſiodo. Hinc ſecundùm quoſdam auctor Homeri rhapſodiarum fuit, Elegias ſcripſit, & Jambos.

Dropidas frater Solonis, à quo maternum genus duxit Plato celebris, quidem poeta, ſed cujus famam fratris gloria obſcuraverit.

Antimachus poeta, extincta ſua conjuge, quam charã habebat, Lyden, levamen ſibi doloris, elegiam condidit, quæ Lyde vocatur: enumeravitque ad elevandum miſeriis alienis mœrorem ſuum ærumnas heroicas. *Plutarc. in Oratione conſolatoria.*

Chilo Damageti filius; Lacedæmonius, ſeptem Sapientum unus, à quo breve dicendi genus Chilonium dictum. Cujus ſententiæ ſunt Γνῶθι σεαυτόν ἐγγύη πάρα δ᾽ ἄτη. Laudatur Elegia ejus ducentorum verſuum.

Philetas Cous, filius Telephi, floruit primùm ſub Philippo, deinde ſecundi Ptolemæi magiſter fuit. Criticus grammaticus inſignis. Cùm ψευδόμενον quendam λόγον ſolvere non poſſet, præ mœrore contabuit. Secundas in Elegis meruit. Exili adeò fuit corpore, ut plumbeis ſoleis uti cogeretur, ne vi venti in ſublime raperetur: Battida puellam amavit.

Tyrtæus, elegiacus poeta, & tibicen, æqualis ſeptem Sapientum Scripſit Rempubl. Lacedæmoniorum, & Præcepta vitæ verſibus elegiacis, & carminum bellicorum libros quinque. ☞ *Vide Tit. Ethicorum poetarum.*

Laminthius Mileſius elegiographus, Lyden quandam in ſuo poemate celebrat.

Evenus elegiographus, cujus verſus citat Ariſtoteles de conſuetudine, magiſter Philiſti illius, qui ſecundùm præcepta Rhetorica hiſtorias conſcripſit: item & Socratis (ut quidam volunt) in poeticis.

Mnimermus, vel Mimnermus, à memoria, & interpretatione deducto nomine, tibicen Smyrnæus, Lyrgitiadæ Colophonii filius, natus 38. Olymp. coævus Soloni. Propter carminis ſuavitatem Ligyaſtades dictus, Summum bonum, indolentiam, & tranquillitatem animi ſtatuit. In Elegis excelluit, & Nanno tibicinam adamavit.

Polymneſtus Colophonius, & Euhemerus Meſſenius, elegiographi. Euhemerus ἄθεος è Plutarcho dicitur, quoniam rex geſtas deorum, vitas, & mores deſcripſit, quem ſecutus eſt Ennius, Cicerone teſte. Caſſandro regi amicus fuit, cujus gratia compulſus fuit regias quaſdem ſententias conficere, magnaſque ideò peregrinationes per Oceanum ſuſcepit.

Euphorion Chalcidicus, Polymneti filius claruit 126. Olymp. cùm Pyrrhus bellum Romanis inferret. Amatus à Nicæa (cujus filius Alexander Eubœæ dominabatur) & dives factus, in Syriam conceſſit: & apud Antiochum regem bibliothecæ præfectus, Antiochiæ, vel Apameæ moritur. Scripſit Elegias, & Mopſopia, ſive ἄτακτα: item ex oraculis, mille annorum libros quinque. Eum in Elegiis Cornelius Gallus imitatus eſſe videtur.

Zenodorus Epheſius grammaticus, & poeta, Philetæ diſcipulus, paulò antè Philadelphi tempora, cujus tamen bibliothecæ præfuit, & in ea docuit. Criticus magnus, Homeri verſus in ordinem redegit, & ſimul Ptolemæi filios inſtituit.

Parthenius Chius (qui, & Chaos dictus) Heraclidis filius ex Homeri progenie, Elegiarum, & diverſorum carminum poeta, captus à Cinna Mithridatico bello, Romam ducitur, & propter eruditionem liberatur: quo præceptore Virgilius in Græcis uſus videtur. Hunc Tiberius in carminibus dicitur imitatus, & fortaſſis etiam Ovidius in Metamorphoſi. Virgilius etiam in quibuſdam. Erat ejus opus τῶν ἐρωτικῶν. Eſt & alius hoc nomine Nicæus. *Suidas.*

Cn. Cornel. Gallus Forolivienſis, primus Ægyptum in provinciam redactam rexit. Tranſtulit ex Græco Euphorionem. Amores de Cytheride Volumnii liberta compoſuit quatuor libris, quam Virgilius Lycorida vocat. A Virgilio tantùm amatus, ut in ejus gratiam medium quartum librum Georgicon ſcripſerit. Quam tamen poſteà in Ariſtæi fabulam commutavit, quando Gallus propter inſolentiam, & tyrannidem accuſatus, ferro ſponte incubuit, anno ætatis quadrageſimotertio. Falsò ejus nomine circumferuntur hodie Elegiæ aliquot, quæ Maximiani cujuſdam ſunt.

C. Cornificius Virgilii æmulus, à militibus deſtitutus interiit, quos ille ſæpè fugientes, galeatos lepores appellabat. Cornificia ei ſoror fuit, cujus Epigrammata ſuo tempore inſignia fuiſſe ſcribit *Hieronymus.*

Albius Tibullus eques Rom. natus eodem anno, quo & Ovidius, A. Hircio, & L. Panſa Coſſ. eodem etiam die, ſcilicet Quinquatriis Minervæ, intra Calend. Aprilis, Deliam amavit, quæ proprio nomine Plania dicebatur: item Nemeſin, Neæram Sulpitiam, in Elegis princeps habetur. Scripſit & hexametrum, ſed diſpare felicitate, obiit adhuc juvenis.

Sext. Aur. Propertius Umber, ex Mevania, vel Aſſiſio oppido, quod

quod ipsemet Axim, vel Assim vocet. In divisione agrorum veteranis militibus sub Augusto facta, suis agris spoliatus est. Hostiam puellam (quam ficto nomine Cynthiam appellat) amavit: Callimachum Cyrenæum, & Philotam Coum in Elegis imitatus est.

Publ. Ovidius Naso Sulmonensis, ordinis equestris, causas in foro agere à patre coactus: eo mortuo ad Musas reversus est. In exilium Tomos relegatus, quòd cum Julia Augusti filia stuprum fecisset (quam nomine ficto Corinnam vocavit) vel quòd Augustum cum filia jacentem vidisset. Obiit in exilio 199. Olymp. Scripsit plurima in omni genere carminum, summa facilitate, nimiumque luxuriante copia: nec defuit ei judicium ad compescendam carminum suorum licentiam, sed animus. Boethus Tarsensis, M. Antonio de habita apud Philippos victoria gratulatus carmine, patriam tam diu rexit, donec Athenodorus Sandonis, qui à vico Cananita cognominatus fuit, Cæsaris præceptor, senex in patriam rediit, & benignitate Cæsaris priorem Reipub. Tarsensis statum correxit, actis in exilium malis civibus. Extemporè versus fundebat, quamvis non usqueadeò bonos.

Sabinus Epistolis Ovidianis rescripsit & Trœzenia. Trisenen puellam amavit. Fastos imperfectos reliquit.

Aruntius Stella Patavinus elegiographus, amicus Statii summus, qui ejus cum Violantilla (quam Hyanthida vocat Martialis) nuptias celebravit, scripsit Epigrammata, & victoriam Domitiani contra Sarmatas.

Voconius Victor, Romanus eques, mirè elegans, & eruditus, ut Musæ ejus ore versus pangere viderentur. Adriano Cæsari ita charus, ut etiam ejus tumulum versibus exornarit,

Lascivus versu, mente pudicus eras.

Fuit & Joanni Lotichio Secundo, Georgio Sabino Brandeburgico, Joanni Castaleoni, & plerisque aliis nostra ætate facilis in Elegiaco carmine vena, ut quam opera varia per eos luce donata satis evincunt.

☞ *Consule Tit. Melepœorum, & Satyriorum. Idem namque poema diversimodè consideratum ad diversos Titul. pertinere potest.*

Scythinus Tejus Jambos doctissimè scripsit, & alia quædam.

Dominicus Baddius nuper in hoc metri genere etiam excelluit, quamvis sicut de Ennio fertur, non nisi potus ad scribendos versus accederet.

Daniel Heinsius Gandavensis, natura ad Poesin natus, ac si labra Caballino fonte proluisset, Jambico quoque metro nominis sui famam extendit.

Eoque in genere non pauca ingenii sui monumenta exhibuit Litterariæ Reip. F. Nicasius Baxius, Eremita Augustinianus Antuerpiæ.

* CHRONOGRAPHI. ACROSTOGRAPHI. ANAGRAMMATICI.

Veteribus eæ carminum inflexiones, formulæque incognitæ videntur, quibus aut tempus certi eventus per litteras numerarias, easque solas, & omnes designatur, aut nomen alicujus, initialibus versuum, quin & singulorum verborum litteris intexitur, quod genus est acrostichorum; vel denique per litterarum, & syllabarum trajectionem, & certam dispositionem, ex nomine alicujus elicitur gnoma, quæ mox personæ accommodavit; multa de hac specie diximus *in Loco particulari de Anagrammate*. Sunt pleraque ingenia, quæ huic artificio metrico incumbunt: sed ut quod res est dicam, non habet nostra ætate in illo superiorem Jodocus de VVeert Antuerpiensium Syndicus, quod variis in lucem editis Poematibus, ac nupero Parnasso, quem Belgarum Principibus inscripsit; luculenter demonstravit. Ex Veteribus celebratur Lycophron Chalcidensis: unus 7. Poetarum, quos conjunctos vocarunt ἀπὸ μέλιτος, hoc est è melle. Arsinoen verò ἴον ἥρας, violam Junonis Refert *in colloq. de Vaticiniis, Majolus Tom. 1. Dier. Canicular.*

POETÆ CONSIDERATI RESPECTU EFFICIENTIS CAUSÆ.

Tritum est illud, Nascitur poeta, Fit orator. Nempè quòd Naturæ major, quàm artis in poesi habeatur ratio. Naturam autem intelligimus tum placidam, tum furiosam, quam ἐνθουσιασμὸν, *& Furorem poeticum vocant: de quo vide Platonis Jonem. Hinc famulantur ea, quæ spiritus poeticos exercere possunt, Venus, atque Bacchus. Artem verò ipsam, & Institutionem, ab homine homini communicatam, Vide Exercitia* ὑποσχεδιαστικὰ, *& Certamina poetica.*

NATURALES POETÆ.

Aristot. in Problematis meminit de Maraco quopiam Syracusano, qui tum meliora faceret poemata, cùm mente esset alienatus. Eodem spectat illud Horatianum.

Adde poemata nunc, hoc est, oleum adde camino. Erasmus in Adagiis.

Julis, quæ exigua pars insulæ non amplæ est Cea, & Ægina, quam Atheniensis quidam jussit, ut lemam detraheret Piræo, histriones bonos, & poetas alit. *Plut. in Demosthene.*

ARTIFICIALES POETÆ.

☞ *Ex poetarum loco delectus habeatur.*

Baptista Mantuanus Carmelitanus, ne videretur aliquid intactum reliquisse, ad Poesim animum addixit.

POETÆ ACCIDENTALITER CONSIDERATI, RESPECTU SCILICET SEXUS. SIVE SINT VIRI.

☞ *Ex Poetarum Titulis huc pleraque.*

MULIERES. POETRIÆ.

Maria Moysis soror à lepra liberata, divino spiritu afflata hymnum Deo cecinit.

Phemenoe Apollinis filia, vigintiquinque annis antè Linum floruit, prima apud Grecos carmen hexametrum invenit, & Acrisio oracula cecinit. Unde cùm Plinius inquit: Carmen heroicum nos Delphico oraculo debere, quidam de Phemenoe intelligi volunt, quæ Acrisio hoc carmine vaticinata sit, Delphis. De Herophile Delphica, de Cumana, de Sabba Palæstina, *vide Pausaniam in Phocicis.*

Sibyllas decem fuisse, vulgò asserunt. Sed longè plures fuerunt. Omnes enim mulieres, quæ divino afflatæ numine futura predicerent, Æolica lingua Sybyllas dictas volunt, ὡς σιὲ (id est, Dei) βυλάς. Prima fuit Sambethe, sive Sabbe, persica, Hebræa, & Chaldæa (perperam Chalcidica dicta), Berosi filia: tempore Noe vixit, uni filiorum ejus nupta arcam ingressa: de turri Babylonica, de Alexandro, de Christo clarissimè vaticinata est. Secunda, Libyca. Tertia, Delphica, Artemis, antè Trojana tempora, Trojæ excidium prædixit: ex cujus versibus Homerus multa dicitur mutuatus. Quarta, Cimmeria ex Italia, quæ à Lactantio perperam Cumæa dicitur. Quinta, Erythræa, (quam Herophilem vocat Suidas) è regione Erythris, quæ olim Batti dicebatur, filia Lamiæ, vel Theodori, vel Aristocratis, & Hidoles, quam Phœbus amavit, & tot annos vivere dedit, quot arenæ granula pugillo contineret. Hujus esse Sibyllinos libros Romanorum quidam arbitrantur sed malè. Alii Siculam vocant, alii Sardam, alii Rhodiam, Alii Libyssam, alii Samiam. Apollodorus, & Suidas, tempore belli Trojani vixisse, & Trojæ excidium prædixisse ajunt: Homeri quoque nugas, & Æneæ errores donec mensas ambederent. Cyrillus eam nona Olympiad. floruisse ait, Augustinus sub Romulo. In lucem primùm edita, loqui cœpit de rebus gravissimis. Sexta, Samia Phyto, aliis Phemenoe, Olympiade decima septima. Septima Cumæa, seu Cumana, Amalthæa, seu Herophile, Jovis & Lamiæ Neptuni filia: quæ prima inter mulieres oracula cecinisse dicitur. In Troade decessit, in templo Smynthii Apollinis sepulta. Hanc Virgilius Deiphoben Glauci filiam facit: & scriptorum plerique Tarquinio prisco libros Sibyllinos ab hac oblatos esse dictant. De qua re sub *Tit. Pretium justum exigere, sub loco Liberalitatis.* Extat adhuc ejus crypta Cumis, in qua expugnanda Narses plurimùm laboravit, cùm Gothi Cumas tenerent. Octava, Hellespontia, & à pago Marpeso, Marpesia: floruit tempore Cyri, & Solonis: cujus imaginem Gergithii cives unà cùm Sphinge in suis exprimebant monetis. Decima, Tyburtina, Albunea, quæ Tyburi, ut dea colebatur. Aliis Leucothea dicitur. Quam stupidi, quidam Augusto Cæsari Virginis filium è cœlo ostendisse ajunt: quo loco in Capitolio Cœli ara adhuc est erecta. Multæ aliæ hoc nomine circumferuntur, ut Manto: Daphne Tiresiæ filia, quæ captis Thebis Delphos missa est: Cassandra Trojana, Xenoclea, Helissa, Lampusa.

Sappho Mitylenæa, Scamandro nimis ex Cleide uxore filia, nupsit Cercolæ ex Andro insula, viro ditissimo, ex quo Cleida filiam suscepit. Quo mortuo, variis, & impudicis amoribus diffamata est, adeò ut vulgò Tribas vocaretur. Hujus tres discipulas facit Suidas. Anagoram Milesiam, Gongylam Colophoniam, & Eunecam Salaminiam. Totidem ab ea puellas amatas, Atthida, Telesillam, & Megaram: addunt alii Pyrino, Mnaida, Anactoriem, Cydno, Cyrenen, Amythonem: tandem & Phaonem Lesbium adolescentem. Quamvis Suidas alteri Sappho Lesbiæ quidem, sed non Mitylenææ verùm Eressiæ, hoc tribuat, quæ se desiderio Phaonis absentis

absentis in Sicilia, ex Leucade in mare præcipitem dederit. Quidam ab ea plectrum excogitatum scribunt. Scripsit novem libros Lyricorum, Epigrammata, Jambos, Elegias Monodias, Epithalamium, & alia quædam. Æolico charactere usa est. Ab hac Sapphicum carmen deductum, item Æolicum, & Anapæsticum, Harmoniam præterea Mixolydii reperit. Gratiam in carmine maximam habuit ex anadiplosi Alcæo coæva, sed Anacreonte senior, tempore Alyattis patris Crœsi Olympiade 60. Ei similem nullam fuisse, Strabo asserit, unquam. *Gyraldus ex Suida.*

Corinna Thebana, vel Tangræa, Achelodori, & Procratiæ filia, Pindarum quinquies vicit: tum quia Corinna Æolicè scripserat, Pindarus Doricè: tum quia pulchritudine sua judicum animos facilè flexerat. Eam ob rem Tanagræi ejus imaginem in gymnasio, loco illustri posuerunt, caputque tænia revinctum, *teste Pausania in Boeticis.* Myrtidis discipula fuit: & est Myja, id est, Musca, ab aliquibus dicta. Fuit enim Myja Thespiaca mulier, quæ lyricos versus ad lyram aptissimè concinebat: item & altera Spartana, quæ hymnos in Apollinem, & Dianam conscripsit. Scripsit nomos lyricos, & Epigrammata. Ab hac amicam suam falsò Corinnam nominasse Ovidium, quidam asserunt. Fuerunt duæ aliæ Corinnæ lyricæ, Thespia, seu Corinthia, quæ & ipsa lyricos nomos scripsit: altera Thebana, & ipsa Musca cognominata. *Gyraldus Dialog. 9. Hist. poet. ex Suida.*

Theano Locrensis poetria, hymnos, cantica lyrica, & mele scripsit. Fuit alia uxor Pythagoræ poetria itidem. Fuit tertia Thuria, vel Metapôtina, Lycophronis filia, Pythagorica, Charisti, vel Crotonis Brontini poetæ uxor, teste Suida. *Idem.*

Chrarixena, carminum, quæ Crumata dicuntur, poetria, Suidas tamen fatuam, ac stultam meretricem fuisse ait.

Mœro puella, hymnum elegantissimum in Neptunum cecinit. *Ibidem.*

Tharaxandra, Thesprotis, Phaennis, Nicostrate Evandri mater, à carminibus Carmenta, priùs Themis appellata, & similes aliæ, mulieres, & doctrina, & vetustate celebres.

Boco mulier Delphorum indigena, oracula, & hymnum apud eos composuit. *Hæc ex 20. dialogo Hist. poet. Gyraldi.*

Cleobule Lyndia ex Rhodo, filia Cleobuli unius ex septem Sapientibus, aliàs Eumite, & Cleobulina dicta, eodem scribendi genere patrem secuta, Griphos, & Ænigmata scripsit, quale est illud, quod circumfertur.

Est unus genitor, cui uni sunt pignora bis sex:
His quoque triginta natæ, sed dispare forma,
Hæ niveæ aspectu, nigræ sunt vultibus illæ:
Sunt immortales omnes, moriuntur & omnes. Suidas.

Praxilla Sicyonia, 82. Olympiade floruit, quam Antipater Thessalus primam inter novem Lyricas enumerat. Scripsit & Dithyrambos, metrumque Praxillium ab hac dictum. Hæc in metro inducit Adonidem apud inferos interrogatum, quid formosissimum apud superos reliquisset? respondisse, Solem, Lunam, ficus, mala, & cucumeres. Ex quo proverbium in stupidos, ἠλιθιώτερος πραξίλλης ἀδώνιδος. Admirabilis fuit in convivialibus carminibus, Scoliis dictis. *Athen. l. 15. c. 21.*

Nossis poetria, cujus epigrammata Græca leguntur, eam Antipater quoque inter Lyricas connumerat.

Myro Byzantia Elegias, & Mele scripsit. Mater Homeri, una ex Plejadibus dicitur fuisse. Uxor Andromachi philologi illustris. Ejus statuam fecit Cephisiodotus, *teste Taciano.*

Erinna Lesbia, & Sapphus concubina (secundùm Tacianum) vel Teja, vel Rhodia, vel Telia (ab insula Telo, quæ Cnido propinqua est) vel Tenia, à civitate Laconiæ Teno. Quidam eam adhuc virginem decimonono ætatis anno obiisse scribunt. Notum est epigramma in eam: σαπφῶ δ' ἠρίννης ὅσσον μελέεσσιν ἀμείνων, ἡ ῥίννα σαπφῶς τόσσον ἐν ἑξαμέτροις. Scripsit Dorica, & Æolica lingua ἠλακάτην poema trecentis versibus, & alia Epigrammata. Versus ejus ad Homericam majestatem accessisse feruntur. *Suidas.*

Anyte Epigramma in Temistoclem, & versus quosdam in aves, qui adhuc hodie leguntur, composuit. ☞ *Vide Titulum, Cæci curati.*

Myrtis Anthedonia, Ochnæ puellæ necem (quæ Eunosti herois mortis causa fuerat) descripsit.

Telesilla Argiva, sive Thesselis, Praxillæ coæva, cum Lacedæmonii Argos expugnassent, ipsa assumptis mulieribus, Laconas armis repulit, patriamque tutata est. Ejus rei causa statua ei Argis posita est, ante templũ Martis muliebris: ad cujus pedes libri erant sparsi, galeam verò manibus tenebat, tanquam eam capiti impositura esset. Scripsit Odas, & Epigram. *Suidas.*

Antipatri in primo Græcorum Epigram. tale est epigramma de Mulieribus doctis.

Τάσδε θεογλώσσους Ἑλικὼν ἔθρεψε γυναῖκας
ὕμνοις καὶ Μακεδὼν Πιερίας σκόπελος.
Πρήξιλλαν, Μυρώ, Ἀνύτης στόμα, θῆλυν Ὅμηρον,
Λεσβιάδων Σαπφὼ κόσμον ἐϋπλοκάμων,
Ἤριννα, Τελέσιλλαν ἀγακλέα, καὶ σὲ Κόριννα,
θοῦριν Ἀθαναίης ἀσπίδα μελψαμέναν,
Νοσσίδα θηλύγλωσσον, ἰδὲ γλυκυαχέα Μύρτιν,
πάσας ἀενάων ἐργάτιδας σελίδων.
ἐννέα μὲν μούσας μέγας οὐρανὸς ἐννέα δ' αὐτὰς
γαῖα τίκε θνατοῖς ἄφθιτον, εὐφροσύναν.

Aspasia Milesia à Pericle amata, & Socrate, sophistria fuit, nec minus poetria. Athenæus quosdam ejus versus recitat. *Gyrald. in Hist. poet.*

Clitagora Lacedæmonia, cujus Aristophanes meminit. Alexandrina Hestiæa, de qua Strabo multa, de Homerica Iliade scripsit. *Idem.*

Hedyle, Hedylogi Samii mater, qui poeta dicitur fuisse ab Athenæo libro quarto. Filia fuit Moschinæ Atticæ Jamborum poetriæ. Scripsit poema Scyllam inscriptum, de amoribus. Glauci *Idem.*

Megalostrate poetria amata ab Alcmane poeta,

Damophila, Pamphili uxor, Sapphus, amica, & imitatrix: cujus hymni in Dianæ Pergeæ sacris concinebantur. Æolico, Pamphylicoque ritu. Scripsit & amatorios libros. *Idem.*

Elephantis, & Elephantine, lascivissima femina, quæ tanquam Spinthria, varia concubituum genera descripsit. Ex cujus libellis Lalage Priapo dat donum in Priapeis poematiis: & Tiberius Cæsar cubiculum expositis figuris instruxerat, ne cui libidinis exemplar deesset. *Gyrald. in Poet. hist.*

Philænis meretrix Leucadia, vita, & carmine impurissima. Elephantem imitata est. Utraque tamen, si Suidæ credimus, Astyanassam Helenæ Menelai ancillam imitata est, quæ prima fertur κατακλίσεις in Venere invenisse, & de concubituum figuris libros reliquisse. *Idem.*

Cornificia virgo Romana, imperante Augusto, in omni poeticæ genere Cornificio fratri poetæ insigni par habita. *Fulg. lib. 8. cap. 3.*

Argentaria Polla Lucani conjux, quæ marito mortuo Pharsaliæ opus emendavit, etiam adjuvasse in scribendo virum dicitur: insignis genere, operibus, forma, ingenio, pudicitia. De qua sic Calliope *apud Statium* Lucano loquitur:

Nec solum dabo carminum nitore,
Sed tædis genialibus dicabo
Doctam, atque ingenio tuo decoram,
Qualem blanda Venus, daretque Juno,
Forma, simplicitate, comitate,
Censu, sanguine, gratia, decore,
Lud. Vivez, de Christ. fem. l. 1. & Fulg. l. 8. c. 3.

Idem de Calphurnia conjuge Plinius Secundus scripsit *Fulg. lib. 8. c. 3.*

Theophilam, *Cujus Cecropia pectora voce madent*, sui celebrat versus *Martialis*, quam

Carmina fingentem Sapphi laudarit amatrix.
Castior hæc, & non doctior illa fuit.

Sulpitia Domitiani tempore virum habuit Galenum, cum quo quindecim annos conjunctissimè vixit. Epigrammata scripsit, & sua tempora deflevit. Commendat ejus scripta *Martialis lib. 10. Epigram.* illustri præconio.

Omnes Sulpitiam legant puellæ,
Uni quæ cupiunt viro placere.
Omnes Sulpitiam legant mariti,
Uni qui cupiunt placere nuptæ.
Non hæc Colchidos asserit furorem,
Diri prandia, nec refert Thyestæ,
Scyllam. Byblida nec fuisse credit:
Sed castos docet, & pios amores,
Lusus, delicias, facetiasque
Cujus carmina, qui benè æstimarit,
Nullam dixerit esse sanctiorem.
Tales Egeriæ jocos fuisse
Udo crediderim Numæ sub antro.
Hac condiscipula, vel hac magistra
Esses doctior, & pudica Sappho:
Sed tecum pariter, simulque visam
Durus Sulpitiam Phaon amaret.
Frustra namque ea, nec Tonantis uxor,

Nec Bacchi, nec Apollinis puella
A *Erepto ſibi viveret Caleno.*

EUDOCIA Theodoſii junioris Imperatoris uxor, carminum ſtudioſiſſima (unde φιλοεπὴς dicta) Leontii ſophiſtæ Athenienſis filia, Athenais appellata: poſteà cum Imperator nuptias illius expeteret, eam baptizari curavit ab Attico magno Epiſcopo Conſtantinopolitano, & pro Athenai Eudociam nominari, quòd ſcilicet regi optimè placuiſſet. Quidam huic Centonem de Chriſto Domino adſcribunt, ὁμηρόκεντρα dictum, quem alii Probæ tribuunt. Cyrum Panopolitam poetam ad præfecturam prætorii extulit. *Gyrald. in Hiſt. poetica.*

Proba Val. Falconia, Romana matrona, Adelphi Romani viri proconſularis uxor, ſub Honorio, ac Theodoſio juniore. Centonem Virgilianum de Chriſti vita compoſuit, & Eudociæ Theodoſii conjugi tranſmiſit. Idem quoque in Homeri verſibus feciſſe dicitur, ὁμηρόκεντρα appellant, quamvis alii hæc Eudociæ tribuant. *Idem.*

Helpis uxor Boetii Severini, Rom. patricii, Sicula natione, literarum ſtudio, & in primis poeticæ celebris. Extant ejus humni in Apoſtolos, non vulgari dicendi ſtylo.
Aurea luce, & Felix per omnes.
B Quos ejus eſſe, omnes conſtanter aſſerunt. *Idem Dial. 5. hiſt. poeticæ.*

Roſoita, vel Roſuida, monialis Germana apud Saxones, Othone I. & II. imperantibus ſcripſit Panegyricum de Othonum geſtis: Comœdias ſex: laudes Virginis matris elego verſu: D. Dionyſii vitam, & alia.

CHARACTERIS, POETÆ. GRÆCI, LATINI.

☞ *Horum ex præcedentibus pleraque exempla.*

ITALI.

Dantes Aligerius Florentinus, Hetruſca lingua Lucretius alter: vir doctiſſimus, in Theologia ſcholaſtica verſatiſſimus, ſcripſit de Purgatorio, de Inferno, de Paradiſo.

Franciſcus Petrarcha Florentinus, in Latina lingua ætatis ſuæ injuria non magnus, at in vernacula maximus, rhythmis lyricas cantiones, & epigrammata amatoria in Lauram ſuam ſcripſit. Item dialogos de remediis utriuſque fortunæ, & alia pleraque digna, quæ omnium manibus teruntur.

HISPANI.

Ioannes de Mena, Hiſpanorum poetarum celeberrimus,
C claruit ſub Joanne II. rege Caſtellæ. Scripſit metro Hiſpano opus varium, omnique eruditionis genere refertum, poſteritatique adeò admirandum, ut non injuria inter tot poetas Caſtellani vatis cognomentum meruerit, quod & elegantiſſima ejus carmina luce clarius indicant. *Tarapha de Regibus Hiſpanis.*

GALLI.

Clemens Marotus Cadurcus, non ſuperioris modò, quæ paulò fuit incultior, verùm ſuæ etiam ætatis poetas omnes, populari ſermone Gallico longè ſuperavit. Latinæ quidem linguæ non ita magnum habebat uſum, ſed doctorum hominum conſuetudine multùm profecit: nec erat ferè quidquam in poetarum libris, quod ipſum fugeret: ita quidem, ut ex illorum ſcriptis pleraque traduceret ad ſuum inſtitutum. Cæterum in hoc culpandus, quod liberè, & indiſcretè effutiret, quidquid in mentem veniret, & labe hæreſis Calvinianæ reſperſus videretur. Unde & pleraque operibus ſuis inſperſit cenſuræ ſubiicienda.

Janus Antonius Bayfius, Lazari I. C. Fil. à Joan. Aurato, in Græcis Latiniſque ſtudiis eruditus, poſtquam ſui eſſet juris omne ſtudium ad Poeſin applicuit: fuitque inter præcipuos
D Poetas Gallos, qui vernaculum ſermonem illuſtrarunt, & repurgarunt à craſſa illa ignorantiæ fæce, qua tot ſeculis anteactis ſitu, & ſordibus obruta ſqualebat. Omnem elegantiam ex Callimacho, Pindaro, & Horatio ſimul collegit, & ad uſum linguæ Gallicæ artificioſiſſimam methodum adhibuit: primuſque adeò, rudes, & incultos rhythmos ad ſuavem harmoniam, & proſodiam, pedibus, menſuriſque conſtantem reduxit. *Boiſſard. in ejus vita.*

GERMANI.

Ioannes Saxo, ſutor Morimbergenſis, lingua vernacula rhythmos edidit tribus Voluminibus magnis comprehenſos pari facilitate, & perſpicuitate: ut magno etiam cum ſtomacho, & pudore literatorum inertium, admiratione dignum videatur, hominem idiotam, & quidem victus cauſa ſutrinæ addictum, tantùm otii in perlegendis hiſtoriis veterum, quas paſſim ſuis poematiis, atque dragmatis inſeruit, habere potuiſſe, quantum ſibi ſola inventio, & elocutio poetica depoſcebant: neque minus laudabile, naturæ bonitate ad extremam uſque ſenectam in hocce ſtudio perſtitiſſe.

POLONI.

Zamolxis Pythagoræ ſervus Medicinam Thracibus, atque E
Getis, Anacharſis philoſophiam Scythis, ſed uterque in Græcia peregrinatus, communicat. At Joan. Cochanouvius ipſum Parnaſſum cum Muſis in mediam Sarmatiam tanta cum felicitate, & dexteritate traduxit, omni genere metri Davidicos hymnos ſermone patrio perſecutus, ut non magis vario, vel in Italia, vel in Gallica lingua decantari potuerint.

MORUM POETÆ.

Libidinoſi.

☞ *Conſule Locum Intemperantiæ Venereæ, Avari.*

Simonidem tradunt primùm aſtutiam, & quæſtum in artem induxiſſe. Erant illi duo ſcrinia, alterum Gratiarum, alterum Præmiorum: quæ cùm poſt tempus aliquantum aperuiſſet Gratiarum arculam ſemper offendebat inanem, præmiorum ſemper plenam. Hoc commento ſignificans, ſe nolle gratis donare carmina. Meminit hujus rei *Plutarchus in libello* περὶ τῆς πολυπραγμοσύνης. Unde *Ariſtophanes apud Suidam.* ἄσαι σιμωνίδου μέλη, id eſt, Cane Simonidi carmina. Hinc proverbium, Simonidis Cantilenæ, de vafris, ac ſubdolis dictum eſt.

Refert *Ariſt. lib. Rhet. 3.* in certamine multorum, cùm is, qui vicerat, dixiſſet exile pretium pro carmine, Simonides re- F
cuſavit, indignans mulos celebrare ſuo poemate: verùm ubi victor dediſſet ſatis magnum præmium; carmen tale fecit:
Χαίρετ' ἀελλοπόδων θυγατέρες ἵππων. *id eſt,*
Salvetote volucri pedum ſoboles equorum.
Siluit enim, quod eſſent ex aſinis quoque nati, & quod honeſtius erat, expreſſit, equorum filias appellans. *Eraſ. in Adagiis.*

Jocoſi.

Ferunt Tellum quendam jocos quoſdam verſibus lepidiſſimis deſcripſiſſe, non ſine multo ſale ſcomatum. Meminit hujus Diarchus Meſſenius apud Zenodotum, item Plutarchus in Apophthegmatis. Inde proverbium, Cane Tellenis cantilenas, *Eraſmus in Adagiis.*

Memorant, quempiam ad Archeſtratum poetam feſtivum, qui in mendicitate tamen, & obſcuritate conſenuit, dixiſſe. Tu verò ſi Alexandro contemporaneus fuiſſes, in ſingulos verſus Cyprum tibi, vel Phœniciam donaſſet. *Plut. Orat. 2. de Alex. fort.*

POETÆ INDOCTI, INEPTI. VITIA.

POETICA. G

☞ *Conſule Tit. Imitationis theoricæ curioſæ, & ineptæ.*

Tynichus Calcidenſis poeta ineptus, Pæanem tamen in Apollinem ſcripſit, omnium carminum revera pulcherrimum, quem ipſe vocavit Muſarum inventum, quaſi illarum afflatu, non arte propria illum ſcripſerit. Quo ipſo putat Socrates apud Platonem in Jone Deum oſtendere voluiſſe, præclara poemata non eſſe ex hominibus, ſed ex diis nata.

Apud Ariſtophanem in Ranis, Bacchus inducitur deſcendens ad inferos, ut Euripidem, aut bonum aliquem poetam inveniret. Apud Superos enim neminem reperi, niſi malum. *Eraſm. in Adagiis.*

Μουσῶν ὄρνιθας, id eſt, Muſarum aves, Theocritus in Thalyſia appellat Poetas, quòd luſciniarum in morem aſſiduè canant, ſua poemata. Scholiaſtes admonet, omnes aves canoras Muſarum aves appellari. Sentit autem ſibi diſplicere poetas, qui cuculorum more audent Homero occinere. *Eraſm. in Adagiis.*

Chœrilus ineptus poeta, circa Olymp. 113. caſtra ſecutus eſt Alexandri Magni, ejuſque geſta perſcripſit adeò ineptè, ut Alexander dixerit, malle ſe Homeri Therſitem eſſe, quàm H
Chœrili Achillem. Cum eo prætereà pepigit, ut pro ſingulis bonis carminibus ſingulos aureos, pro malis colaphos acciperet. Verùm opere jam perfectò cùm recitaret, tot mala inventa eſſe dicuntur, ut alaparum multitudine enectus ſit. *Gyraldus, Dialog. 3.* Hunc *Ariſt. in Top.* Homero opponit, quando exemplis Homericis, non Chœrileis utendum eſſe præcipit.

Helymon malus, & ineptus poeta, ab Alexandro Magno in cavea mori coactus eſt, quòd geſta regis magis coinquinaſſet, quàm deſcripſiſſet.

Calliphanes Parabrycontis filius oſtentator, multa ſe componere jactabat, & tres, vel quatuor verſus inter doctos recitabat, ut multiſcius eſſe videretur. *Suidas, & Athenæus.*

Hippias Elienſis ſophiſta, Olymp. Socrati coævus, quem Plato ſub perſona Socratis irridet, quòd cùm omnium rerum ſcientiam ſe habere dictaret, Poeticæ quoque, & Muſicæ, tamen revera indoctus in his omnibus eſſet. *Gyrald.*

Speuſippus, Platonis ex ſorore nepos, ad nuptias Caſſandri regis Macedonum profectus, frigida ſua poemata ſpe præmii

mii recitavit. Unde ἐρασιχρήματος à Philoſtrato in vita Apol-
A lonii appellatur. *Gyrald. Dial. 3. hiſt. poet.*

DEMONAX Admeto poetæ inſulſo, jactanti epigramma monoſtichon, quod teſtamento mandaſſet ſuæ addendum ſtatuæ (carmen erat,
Corpus humo tegitur, Admetus ad aſtra volavit)
reſpondit, adeò ſibi placere carmen, ut magno emptum cuperet, ſi jam nunc eſſet aſcriptum. Rectè optans illi mortem, qui vita erat indignus: *Eraſm. lib. 8. Apophth.*

AGIS Argivus, poeta peſſimus poſt Chœrilum, cum Alexandro varias regiones perluſtravit, eique aſſentatus eſt. Item Cleon Athenienſis, demagogus ſcurrilis, & audax. *Plut. in Nicia.*

Periander quidam (non ille Corinthius) Medicus egregius, poetam tamen ſe videri volebat. Poemata ergo illepida quædam paſſim recitabat. Unde Archidamus Ageſilai filius illi dicere ſolebat: Qui fit, ô Periander, ὅτι ἀντὶ χαρίεντος ἰατροῦ κακὸς ποιητὴς κεκλῆσθαι ἐπιθυμεῖς; *Gyrald. in 3. dialog. hiſt. poet. ex Plutarchi Laconicis.*

ARISTYLUS, ridiculus, turpis, & infamis poeta, quem *Ariſtophanes in Pluto* perſtringit.

B ARISTARCHUS Tegeates tragicus, Olymp. 82. vixit, docuit fabulas 70. atque in iis bis tantùm vicit, ſuo potiùs, quàm auditorum vitio. Vixit annos ſuprà centum:

THEOGNIDEM tragœdiarum ſcriptorem frigidiſſimum fuiſſe, teſtatur *Suidas.*

CARCINUS Athenienſis tragicus, 160. fabulas docuit, in una ſola vicit. Floruit 100. Olympiade, ſub Philippi Macedonis tempore. Ab Ariſtophane in fabula, quæ ὄρνιθες inſcribitur, graviſſimè reprehenditur cum ſuis filiis. Ab hoc proverbium manavit, Carcini poemata, pro obſcuris, & ænigmaticis ſcriptis. Induxit enim ille Oreſtem, obſcuris verborum involucris parricidium fatentem. Cùm Stratonicum quendam parùm ſcitè canentem audiret, & cujus id carmen interrogans, Carcini eſſe, reſponſum fuiſſet: Καρκίνου μᾶλλον, ἢ ἀνθρώπου: Multò quidem magis cancri, quàm hominis, reſpondit.

DIONYSIUS Siciliæ tyrannus, Olympiorum tempore inſtante miſit pro certamine habendo quadrigas, ut multas, ita celeritate aliis omnibus præſtantes, miſit quoque pro panegyricis ludis, ſcenas auro, artificioque pretioſas. Accerſivit de-
C nique cantores, quos mitteret, præſtantiſſimos, qui poemata ejus in panegyri accinentes, magnam ei laudem, & gloriam pararent. Erat enim poeticæ valdè ſtudioſus. Hiſce omnibus tanquam procuratorem præfecit fratrem ſuum Thearidem. Qui, cùm in panegyrim veniſſet, in magna eſt habitus exiſtimatione, tam propter ſcenarum pulchritudinem, quam quadrigarum multitudinem. Poſtquam autem cantores recitare Dionyſii poemata cœpiſſent, primum quidem propter vocis ſuavitatem ingens hominum multitudo concurrit, qui omnes admirabantur. Poſteà verò cùm poematum vitia animadvertiſſent, non minus deridere Dionyſium cœperunt, & adeò contemnere, ut quidam eorum etiam ſcenas diſrumpere auſi fuerint. Lyſias rhetor, qui in Olympiis tum erat, multitudinem hortabatur, ne ſacris ludis admitterent ab extremæ impietatis tyranno miſſa ſpectacula, cùm quidem panegyricam à ſe ſcriptam orationem populo recitavit. Finito autem Olympico certamine, accidit fortè fortuna, ut Dionyſii quadrigæ partim à curſu exciderent, partim à ſe invicem impulſæ, contererentur. Parum etiã abfuit, quin navis quoque, qua redeuntes à certamine in Siciliam ſpectatores vehebantur, procul ab Italia vi ventorum depulſa Tarentum compelleretur. Unde
D nautas fertur, ſalvos Syracuſas reverſos, paſſim per urbem rumorem ſparſiſſe, non ſolùm hiſtriones, ſed & ipſas quadrigas unà cum navi propter carminum vitia ejectas eſſe. At Dionyſius audita poematis ſui irriſione, non quidèm à poetica animam abjecit, aſſentatorum oratione confirmatus: omnibus namque rebus præclaris uſu venire, ut etſi diù invidi eas calumniati ſint, poſtremò tamen ii ipſi admirati eas & deprædicare cogantur. Ob lætitiam de tragœdiæ victoria periit, cùm oraculo futurum accepiſſet, pereundum ſibi, poſtquam meliores viciſſet. *Diod. l. 14. & 15. Plin. & Gyrald. Dial. 7.*

Melitus Larii filius Athenienſis, tragicus ὑπόψυχρος dictus, qui cum Lycone, & Anyto Socratem accuſavit. Superbus, & improbus homo. Eum irridet Ariſtophanes. Poſt mortem Socratis, Athenienſes pœnitentia ducti, Melitum lapidibus obruerunt, Pro Samiis quoque dux fuit contra Sophoclem poetam, Athenienſium Imp. Olympiad. 84.

LYCUS, & Amepſias inepti comici, in quos Ariſtophanes eſt invectus. Amepſias in Socratem ſcripſit, palliatumque in fabula induxit. *Laertius, & Suidas.*

MANSEÆ Colophonio poetæ, Salpæ cognomen populari joco fuit inditum, eo quòd in carmine varius eſſet: nam E
is piſcis mirè picturatus eſt, aureis, rubentibuſque lineis à cervice ad caudam uſque per argentea latera certis intervallis deductis, cùm alioqui ſit illaudati ſaporis. *Eraſm. in Chiliadibus.*

THEOGNIS Tragicus à carminum frigiditate Chion dictus eſt, à nive ſcilicet. *Gyrald.*

BATTUS Lyricus, dum ſimulacra, & ſtatuas verſibus, ac hymnis celebraret, menſum excedebat legitimum, eandemque ſæpiculè cantilenam recinebat. Quod iterationis vitium, & nimietatis, inde etiam Battologia nuncupatur. Quo & Ovidium laboraſſe, Seneca ſcribit. Proptereà Montanum declamatorem, ſententias ſuas repetendo corrumpentem, dum non eſt contentus unam rem ſemel benedicere, Scaurus inter Oratores, Ovidium vocare ſolebat: qui & ipſe neſciat, quod benè ceſſit, relinquere. Cùm Polyxena eſſet adducta tumulo Achillis immolanda, Hecuba dixit,
—— *Cinis ipſe ſepulti*
In genus hoc pugnat.
Poterat eſſe contentus: adjecit:
—— *tumulo quoque ſenſimus hoſtem.* F
Neque hoc contentus, addidit,
Æacidæ fœcunda fui.
Ajebat Scaurus, Non minùs magnam virtutem eſſe, ſcire deſinere, quàm ſcire dicere. *Cælius l. 13. c. 1. A. L.*

PHILONIDES Athenienſis filius Meletei, primùm fullo, deinde comicus priſcus. Quem Ariſtophanes propter inſcitiam carpit: item quòd paraſitos aleret, & Laidis meretricis amore, Corinthi verſaretur. Hinc proverbium, ἀπαιδευτότερος φιλωνίδου τοῦ μελιτέως. *Gyrald. Dial. 6. hiſt. poet.*

ANTIMACHUS Colophonius, Hipparchi filius, grammaticus, & poeta, Platone aliquantò ſenior: cùm convocatis auditoribus, Thebaida ſuam (in qua, antequam ſeptem duces ad Thebas perduceret, vigintiquatuor libros conſumpſerat) recitaret, & eum omnes præter Platonem reliquiſſent, dixit: Plato inſtar omnium. Huic ſecundas in Heroico dedit Quintilianus. At certè ob Macrologiam inter ineptos connumerari meretur.

Cineſias Athenienſis, vel Thebanus, dithyrambopœus, pyrrhichiam ſaltationem compoſuit planè ineptam, ut in prover- G
bium abiiſſe videatur, ἡ κάμηλος πυρρίχην ἔμαθε κινησίου, Vel camelus Cineſiæ pyrrhichiam edidicit. *Gyrald. Dial. 9. hiſt. poet.* De eo ſic *Plut. de gloria Athen.* In poeſi, vel modis condendis non habuit Athenienſium urbs artificem celebrem. Nam Cineſias odioſus fuiſſe videtur dythyramborum poeta, atque ipſe infœcundus, & inglorius extitit. Deriſui autem, & ludibrio habitus à comicis, infelix ad gloriam fuit.

In Eutychidem poetam *Lucullus in 2. Epigr.* ſic ludit.
Τέθνηκ' Εὐτυχίδης ὁ μελογράφος· οἱ καταγαῖαν
φεύγετ', ἔχων ᾠδὰς ἔρχεται Εὐτυχίδης.
καὶ κιθάρας αὐτῷ διετάξατο συγκατακαῦσαι
δώδεκα, καὶ κίστας εἰκοσιπέντε νόμων.
νῦν ὑμῖν ὁ Χάρων ἐπελήλυθε· ποῦ τις ἀπέλθῃ
λοιπὸν, ἐπεὶ καὶ γῆν Εὐτυχίδης κατέχει.

Poeta quidem de plebe, L. Syllæ, proſcriptorum bona vendenti, rude obtulit epigramma, alternis tantùm verſibus longiuſculis. Ei ſtatim Sylla partem bonorum, quæ vendebantur, largitus eſt: ea tamen conditione, ne quid in poſterùm ſcriberet. *Cic. pro Archia.*

Boethus quidam Tarſenſis, inepto carmine in M. Ant. victoriam Philippicam conſcripto, gymnaſio præficitur. *Strabo l. 14.* H

Cordubenſes poetæ mali, craſſum, pingue, & peregrinum quid ſonantes, à Cicerone pro Archia introducuntur: quorum ſcripta tamen L. Lucullus ſpe gloriæ immortalis legere, & audire non recuſavit.

Sextilius Hena Cordubenſis, ingenioſus magis, quàm eruditus, verſus de morte Ciceronis edidit. *Gyrald.*

Anſer, petulans, & indoctus poeta, Virgilii æmulus, & M. Antonii Triumviri amicus, cujus laudes compoſuit, & ab eo agro Phalerno donatus eſt. Meminit hujus *Virgil. in Bucol.*
—— *argutos inter ſtrepere Anſer olores.*

Aquinus apud Catullum ineptus poeta, ſibi tamen plurimùm placens. Ciceroni etiam notus. Similes huic Calvus apud eundem, & Cæſius, qui duos libros ſcripſit, in quorum priore hoc carmen erat:
Has res te ſcriptas Luci miſimus Heli.

Mævius Virgilii, & Horatii æmulus, quẽ, quod putidus eſſet, Horatius olentem appellat, ſuis ignoſcentem vitiis, aliena mor-

dacissimè insectantem. Egomet mi ignosco, Mævius inquit. Hic cùm Athenas petulanti carmine lacerasset, in carcerem conjectus, inedia perire coactus est. *Gyrard. Dial. 4. Hist. poet.*

M. Bavius poeta, Virgilii æmulus in Cappadocia moritur, Olympiad. 186. Hunc cum Mævio, *Catullus* infaceto infacetiorem rure fuisse, ait.

Paro Virgilii æmulus, qui in bucolicis duas Eclogas insulsissimè derisit his versibus:

Tityre si toga calda tibi est, quo tegmine fagi?
Dic mihi Damœta, cujum pecus, anne Latinum?
Non, verùm Ægonis, nostri sic rure loquuntur.

Fannius quidam (non ille Lælii gener, historicus) antè Virgilium, poeta ineptus, sed garrulus, & locuples. Qui cùm sine liberis esset, hæredipetæ carmina ejus laudabant, & in bibliothecas transferebant: statuas quoque, & imagines ponebant, ut scilicet ab eo hæredes scriberentur. *Gyrald. Dial. 4. Hist. poet.*

Suffenum urbanum scurram, sed ineptum poetam, mirè interim sibi ipsi placentem, *Catullus* suis perstringit carminibus:

Suffenus iste Vare, quem probè nosti,
Homo est venustus, & dicax, & urbanus,
Idemque longè plurimos facit versus:
Puto esse ego illi millia, aut decem, aut plura
Perscripta, nec sic, ut fit, in Palimpsesto
Relata: chartæ regiæ, novi libri,
Novi umbilici, lora rubra membrana
Directa plumbo, & pumice omnia æquata.
Hæc cùm legas, tum bellus iste, & urbanus
Suffenus, unus caprimulgus, aut fossor
Rursus videtur: tantùm abhorret, ac nutat.
Hoc quid putemus esse? qui modò scurra,
Aut si quid hac re tritius videbatur,
Idem infaceto est infacetior rure,
Simul poemata attigit; neque idem unquam
Æque est beatus, ac poema cùm scribit:
Tam gaudet in se, tamque se ipse miratur.
Nimirum idem omnes fallimur. Neque est quisquam
Quem non in aliqua re videre Suffenum
Possis. Suus cuique attributus est error:
Sed non videmus manticæ, quod in tergo est.

De ineptis Poetis sui temporis, sic scribit. *Horatius in Arte:*

Ut mala quem scabies, aut morbus regius urget,
Aut phanaticus error, & iracunda Diana,
Vesanum tetigisse timent, fugiuntque poetam.
Qui sapiunt: agitant pueri, incautique sequuntur.
Hic dum sublimes versus ructatur, & errat,
Si veluti merulis intentus decidit auceps
In puteum, foveamve, licet, Sucurrite, longum
Clamat, Io Cives, non sit, qui tollere curet.
Si quis curet opem ferre, & demittere funem,
Quis scis an prudens huc se dejecerit, atque
Servari nolit? dicam: sicutque poetæ
Narrabo interitum, Deus immortalis haberi
Dum cupit Empedocles, ardentem frigidus Ætnam
Insiluit. Sit jus, liceatque perire poetis:
Invitum, qui servat, idem facit occidenti.
Nec semel hoc fecit: nec si retractus erit, jam
Fiet homo, & ponet famosæ mortis amorem.
Nec satis apparet, cur versus factitet: utrùm
Minxerit in patrios cineres, an triste bidental
Moverit incestus: certè furit, ac velut ursus
Objectos caveæ valuit si frangere clathros,
Indoctum, doctumque fugat recitator acerbus:
Quem verò arripuit, tenet, occiditque legendo,
Non missura cutem, nisi plena cruoris, hirudo.

Actius Labeo, poeta indoctus, ætate Persii Satyrici vixit, & Iliada Homeri, versibus fœdissimè in Latinum vertit, ita obscurè, ut nec sua ipse agnosceret. *Gyral. Dial. 8. Hist. poet.*

De Ligurino *Martialis Epigr. lib. 3.* hæc habet:

Fugerit an mensas Phœbus, cœnamque Thyestæ
Ignoro: fugimus nos, Ligurine, tuam.
Illa quidem lauta est, dapibusque instructa superbis,
Sed nihil omninò te recitante placet.
Nolo mihi ponas rhombum, mullumve bilibrem,
Nec volo boletos, ostrea nolo: tace,

Ad Pontilianum *Idem Epigram. l. 7.*

Cur non mitto meos tibi, Pontiliane libellos?
Ne mihi tu mittas, Pontiliane tuos.

Ad Varum *idem Epigram. lib. 8.*

Cùm facias versus nulla non luce ducentos,
Vare, nihil recitas. Non sapis, atque sapis.

In Raucum poetam collum lana tegentem, *Martialis Epigr. lib. 6. sic ludit:*

Qui recitat, lana fauces, & colla revinctus.
Hic se posse loqui, posse tacere negat.

Ab Bassum *idem lib. 5.*

Colchida, quid scribis, quid scribis, amice, Thyestem?
Quid tibi vel Niobe, Basse, vel Andromache?
Materia est, mihi crede, tuis aptissima chartis
Deucalion: vel, si non placet hic, Phaethon.

In Mamercum *idem lib. 2.*

Nil recitas, & vis Mamerce poeta videri:
Quicquid vis esto, dummodò nil recites.

Ad Theodorum *lib. 5.*

Non donem tibi cur meos libellos
Oranti toties, & exigenti,
Miraris, Theodore. Magna causa est:
Dones tu mihi ne tuos libellos.

De eodem *lib. 11.*

Pierio vatis Theodori flamma Penates
Abstulit: hoc Musis, hoc tibi, Phœbe, placet.
Oscelus, ò magnum facinus, crimenque deorum,
Non arsit pariter, quòd domus, & dominus.

In malum poetam, quem mutato nomine Utricellum vocat, sic ludit *Julianus Pontanus:*

Non sunt carmina, sed cacationes,
Quæ se scribere jactat Utricellus.
Est merdosius omnibus latrinis,
Quod se scribere jactat Utricellus.
Obtura miserum Camœna nasum,
Ne te carmina tam cacata lædant.
O merdosa poemata, ò quid unquam
Erit, vel fuit bis magis cacatum?
Quamprimum Medicos mei sodales,
Ad me ducite: nam maligna febris
Dudum me tenet. Ut dii, deæque
Isti dent mala multa, qui nec unquam
Scribit carmina, sed cacationes.

In Posthumum sic ludit *Henricus Stephanus in Epigram.*

Esse tuos dicis limatos, Posthume, versus:
Hoc tamen à multis credere nemo potest.
Scilicet ignorant, quidnam tibi lima vocetur,
Limanda, & quonam sint tua scripta modo.
Namque ut erant olim pro pectine rastra Cyclopi.
Pro lima certè sic tibi serra fuit:
Aut pro denticulis ingentis, Posthume, serræ
Limam illam dentes tunc habuisse reor.

Leo X. Pontifex Baraballum Cajetanum, qui insulsissimos versus ab omni vocum, & numerorum enormitate ridendos facere, & palàm recitare solebat, seque alterum Petrarcham in Hetruscis rythmis esse prædicabat, eò perpetuis adulationibus inflammatum gloriæ cupiditate perpulit, ut meritum gestandæ laureæ honorem postularit: ac subinde, ut insigni pompa in Capitolium duceretur: quòd in Capitolio Petrarcham coronatum quondam fuisse audivisset. Ibi cùm diù ad ostentationem absolutæ artis ineptissimè multa carmina decantasset, omnibus jam in ipsa risus compressione defatigatis, ad extremum in area Vaticana despectante Pontifice elephantem ascendit aurato ephippio superstante triumphali sella instratum. *Jovius in Leon. X. l. 4.*

POETICÆ USUS, TUM PER SE, EX PROFESSO.

In genere.

Poetas omnigenæ virtutis, prudentiæ, sapientiæ, magistros, Homerum in primis, Theologiæ, & Philosophiæ Oceanum, plerique dictitant, ex eo nimirum, quòd charactere poetico usi scriptores primi, animos vulgi ceperint, & quadam divinitatis opinione imbuerint. Cæterùm quàm id, vel nullo, vel exiguo saltem Poetarum merito fiat, *Plato in libris de Republica* disertè ostendit. Ut ut sit, Horatii versus ex libro secundo, epistola prima de Poetica præstantia, digni sunt observatione, quibus inquit:

Os tenerum pueri, balbumque Poeta figurat:
Torquet ab obscœnis jam nunc sermonibus aurem:
Mox etiam pectus præceptis format amicis,
Asperitatis, & invidiæ corrector, & iræ.
Rectè facta refert, orientia tempora notis
Instruit exemplis: inopem solatur, & ægrum.
Castis cum pueris ignara puella mariti
Disceret unde preces, vatem ni musa dedisset?
Poscit opem Chorus, & præsentia numina sentit:
Cœlestes implorat aquas doctâ prece blandus:
Avertit morbos: metuenda pericula pellit:
Impetrat & pacem, & locupletem frugibus annum.
Carmine dii Superi placantur, carmine manes.

Porrò *in Arte* sic scribit:

Sylvestres homines sacer, interpresque deorum
Cædibus, & victu fœdo deterruit Orpheus:
Dictus ob hoc lenire tigres, rabidosque leones,
Dictus & Amphion *Thebanæ conditor arcis*
Saxa movere sono testudinis, & prece blanda
Ducere quò vellet. Fuit hæc sapientia quondam,
Publica privatis secernere, sacra profanis:
Concubitu prohibere vago, dare jura maritis:
Oppida moliri, leges incidere ligno.
Sic honor, & nomen divinis vatibus, atque
Carminibus venit. Post hos insignis Homerus,
Tyrtæusque mares animos in Martia bella
Versibus exacuit: dictæ per carmina sortes,
Et vitæ monstrata via est: & gratia Regum
Pieriis tentata modis, ludusque repertus,
Et longorum operum finis: ne fortè pudori
Sit tibi Musa lyræ solers, & cantor Apollo.

In Specie. Utputa ad *Fortitudinem Bellicam.*

Tyrtæus ab Atheniensibus per ludibrium Spartam missus in auxilium contra Messenios, carmine militum animos ita inflammavit, ut tandem Messanam expugnarint. Eapropter civitate donatus est, & in tanta porrò fuit existimatione, ut cum hoste congressuri, ejus poemata canerent, & domi Trichoriam saltationem ex ejus præscripto exercerent. *Pausan. in Messenicis.*

Mores.

De usu Tragœdiarum Timoclis comici *apud Athenæum* extat *lib. 6. Dipnosophistarum, & apud Stobæum* in παρηγορικοῖς, tale carmen:

Ὦ τᾶν ἄκουσον ἤν τι σοὶ δοκῶ λέγειν.
ἄνθρωπός ἐστι ζῶον ἐπίπονον φύσει,
καὶ πολλὰ λυπηρὰ ὁ βίος ἐν ἑαυτῷ φέρει.
παραψυχὰς οὖν φροντίδων ἀνεύρατο
ταύτας· ὁ γὰρ νοῦς τῶν ἰδίων κήδων λαβὼν,
πρὸς ἀλλοτρίῳ τε ψυχαγωγηθεὶς πάθει,
μεθ' ἡδονῆς ἀπῆλθε παιδευθεὶς ἅμα.
τοὺς γὰρ τραγῳδοὺς πρῶτον εἰ βούλει σκόπει.
ὡς ὠφελοῦσι πάντας ὢν μὲν γὰρ πένης,
πτωχότερον αὐτοῦ καταμαθὼν τὸν Τήλεφον
γενόμενον, οὕτω τὴν πενίαν ῥᾷον φέρει.
ὁ νοσῶν τι μανικὸν, Ἀλκμαίων' ἐσκέψατο.
ὀφθαλμιᾷ τις, ἴσιφον ἴδεν τυφλόν.
τέθνηκε τῷ παῖς, ἡ νιόβη κεκούφικε.
χωλός τις ἐστι, τὸν φιλοκτήτην ὁρᾷς.
γέρων τις ἀτυχεῖ, κατέμαθεν τὸν οἰνέα.
ἅπαντα γὰρ τὰ μείζον' ἢ πέπονθέ τις
ἀτυχήματ' ἄλλοις γεγονότ' ἐννοούμενος,
τὰς αὐτὸς αὑτοῦ συμφορὰς ἧττον στένει.

Amice, quæ dicturus ipse sim, cape.
Natura homo laboriosus est ubi,
Vivensque multa fert profectò tristia,
Solamen invenit mali tragœdiam.
Oblivione mens suarum percita,
Correpta aliorumque inde passionibus,
Cum gaudio, ac instructa discedit simul.
Quantum juvent hi protinus considera
Omnes Tragœdi. Pauper est, hic, Telephum
Mendiciorum novit, ut factum, tulit
Sortem suam meliùs. At ægritudine
Furoris actus, novit hic Alcmæonem.
Oculus dolet, cæcos dolet Siphinidas.
Defunctus est cui filius, Niobe statim
Solatur hunc. Si claudus es, Philoctetem
Vides, Senex miser, videbis Oeneum.
Majora demum, quàm quis passus est, mala
Cùm cæteris injuncta spectet, ipse fert
Quæcunque sors huic attulit non dulcia.

L. B. Theat. vit. Human. Tom. VI.

PER ACCIDENS.

Carminum accommodatio.

Recta, Apta, Opportuna.

☞ *Versuum opportunitas, non tantùm gratiam, verùm etiam utilitatem nonnunquam continet: Plut. lib. 9. Convival. q. 1.*

Homeri tanta existimatio fuit olim, ut illius versibus civitates inter se de finibus contendentes, tanquam incorruptissimi, & sanctissimi testis, uti non vererentur. Ætoli Calydonem obtinuerunt ab Æolibus, quoniam in Catalogo navium Homerus Calydoniorum sub Ætolis meminisset. Similiter Abideni Sestum ab Atheniensibus receperunt, propter hunc vers.

καὶ σηστὸν καὶ ἄβυδον ἔχον καὶ δῖαν ἀρίσβην.

Milesiis cum Prienensibus de Mycale contendentibus patrocinio fuerunt Homerici versus:

οἳ δὲ μίλητον φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον,
Μαιάνδρου τε ῥοὰς, μυκάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα.

Solon denique Atheniensibus Salaminem adjudicavit, quod Ajax Salaminiorum Dux Athenienses, teste Homero, secutus esset. *Eustathius Iliad. β.* ubi & hoc addit, legibus sancitum fuisse à quibusdam civitatibus, uti Homeri Pœotiam, hoc est, Catalogum navium, pueri memoriæ commendarent: & inter eos Cerdiam quendam hoc patriæ suæ consuluisse scribit. Homerum enim veras genealogias, & chorographias, & priscas maximè urbium appellationes sequi. Eoque factum, ut & Apollodorus Atheniensis XII. libris, & Menogenes XXIII. commentarios in Bœotiam scripserint.

Rhapsodus quidam, in Ptolemæi nuptiis, cùm sororem duceret uxorem, ac rem existimaretur designare absurdam, & nefariam, auspicatus est à carminibus illis:

Jupiter affatur Junonem, quæ fuit illi
Et soror, & conjunx ——

Plutarch. lib. 9. Quæst. conv. 1.

Quidam apud Regem Demetrium paratus à cœna canere, cùm is ad eum filium suum puerum etiam-num misisset Philippum, sic cœpit: τὸν παῖδα μοὶ τόνδ' ἀξίως ἡρακλέους ἡμῶν τεθρέψαι. hoc est, Filium hunc, ut Hercule, nobisque est dignum, educato. *Idem.*

Anaxarchus, cùm ab Alexandro super cœnam peteretur, malis, exurgens dixit:

Te hominis petet deorum, quispiam manu. Idem.

Omnium commodissimè Puer Corinthius captivus, cùm urbs illa excisa esset, & L. Mummius ex ingenuis pueros, qui literas nossent, jussisset se inspectante scribere, versum scripsit:

Ter Danai, atque quater, qui tum periere, beati.

Namque ita commotum fuisse, ut lachrymas profunderet, perhibent Mummium, omnibusque, qui puerum genere contingebant, libertatem concederet. *Idem.*

Theodori tragœdi Uxor, concubitum ejus, instantibus ludis, non admiserat. Ut verò palmam consecutus ad eam est ingressus, complexa illum ait:

Agamemnonis proles tibi illa nunc licent. Idem.

Aristoteles cùm judiciorum metu Athenis profugisset, interroganti cuidam. Qualis esset civitas Atheniensium? respondit: Pulcherrima, sed in ea (quod de Alcinoi hortis scribit *Homerus*)

ὄγχνη ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει, σῦκον δ' ἐπὶ σύκῳ.

pyrus super pyrum, & ficus super ficum consenescit: sycophantas intelligens. *Ælian. de Var. hist. lib. 3.*

Antigonus Asiæ Rex auctor fuit Demetrio Poliorceti F. admodùm juveni, ut Philam, Antipatri Macedoniæ Regis F. Crateri, quem præ omnibus Alexandri successoribus Macedones dilexerant, viduam, multò licèt ætate majorem duceret, Abhorrenti dicitur in aurem hoc Euripideum insusurrasse:

ὅπου τὸ κέρδος, παρὰ φύσιν γαμητέον.
Ubi lucrum suades, reluctetur licet
Natura, ducas conjugem.

Ubi, γαμητέον ducas conjugem, pro, δουλευτέον servias, scitè subjecit. Sed is eum illi habuit honorem, ut impudenter cum multis scortis, & liberis etiam mulieribus consuesceret. *Plut. in Demetrio.*

Cn. Pompejus post aciem Pharsalicam in Ægyptum fugiens, ut transiturus ex triremi erat in navem piscatoriam, quam Rex miserat, conversus ad uxorem, & filium, aliud nihil quam hoc Sophoclis dixit:

Quisquis domum elatam tyranni accesserit,
Fit illius servus, veniat liber licèt

Ut transcendit in eam, gladio ictus, uno edito suspirio, nihil

locutus est, sed obvelato capite permisit se percussoribus. *Plut.* A *in Apopht.*

Phavorinus Philosophus exercendi ingenii gratia laudans Febrem quartanam, Hesiodi illum versum scitè accommodavit:

ἄλλοτε μητρυιὴ πέλει ἡμέρα, ἄλλοτε μήτηρ.

Nam cùm ita sit, ut in rebus humanis benè, aut malè vice alterna sit: hæc febris biduo medio intervallata, quantò est fortunatior, in qua est μία μητρυιά, δύω μητέρες; *Gell. l.17. c.12.*

A Sexto memoriæ proditum est, Sostratum, doctum, & acutum virum, cùm missus foret à Ptolemæo ad Antigonum, ut rem, si posset, Regi illi suo accommodatam, ab eo extorqueret, negante ipso, obtinuisse quod volebat statim, his tantùm Homericæ Iliadis versibus pronunciatis:

Οὕτω δὴ κέλεαι γαιήοχε, κυανοχαῖτα,
τόνδε φέρω δὴ μῦθον ἀπηνέα τε κρατερόν τε,
ἦ τι μεταστρέψεις, στρεπτὰι μὲν δὴ φρένες ἐσθλῶν,

Auditis enim illis, consilium mutasse Antigonum, uti etiam Neptunus, cùm jussus ab Iride discedere subitò è prælio, parere nollet, & elato animo respondisset, ipsa illis verbis ita versavit animum ipsius, ut protinus dicto audiens Jovi fuerit. B *Victorius lib.34. Var. lect. c.18.*

Dion. in 37. libro Historiarum facit sequentes versus Herculeos à M. Bruto pronunciatos, cùm desperatis suis rebus, ne in manus adversariorum veniret, ignominiam illam morte vitavit. Ait igitur: ὦ τλῆμον ἀρετὴ λόγος ἄρ' ἦσθα ἄλλοις, ἐγὼ δὲ σὲ ὡς ἔργον ἤσκουν, σὺ δ' ἄρ' ἐδούλευες τύχῃ, hocque dicto notavit quendam, ut se interficeret. At *Plutarch.* duos versus Græcos commemoravit pronunciatos fuisse à M. Bruto, conversis in cœlum, stellarum plenum, oculis: quorum alterum, qui præsens illic aderat, Volumnius hunc esse commemoravit, Ζεῦ μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὃς αἴτιος κακῶν: alterum verò idem affirmavit è memoria sibi excidisse. *Victor. l.23. Var. lect. c.2.*

Equites, quibus præceptum erat, ut Neronem, in suburbano Phaontis delitescentem, vivum attraherent, appropinquantes ipse sentiens, trepidantur affatus,

ἵππων μ' ὠκυπόδων ἀμφὶ κτύπος οὔατα βάλλει:

ferrum jugulo adegit, juvante Epaphrodito à libellis, *Suet. in Nerone.*

Centurio quidam Germanus, cùm urbs Roma capta jam C foret, nonnulli tamen privatam domum munire vellent, cunctaque sedulò pararent, quæ ad eam tuendam facere videbantur, spectato illorum inani studio, exclamavit Maronianum illud:

Non tali auxilio, nec defensoribus istis
Tempus eget ——

Victorias lib.34. Var. lect. cap.18.

INEPTA, INTEMPESTIVA, IMPORTUNA.

Apud Eurip. in Andromacha, Peleus confutans orationem Menelai: accusat pravam consuetudinem Græcorum, qui cùm victoriam aliquam nacti essent, tropheaque constitui deberent, finerent, ut Imperator suum tantùm illic nomen adscriberet, unique sibi eam laudem adsciseeret: cùm tamen totius exercitus labore, ac virtute res benè gesta esset. Eos versus cùm Clitus in symposio, laudes suas Alexandro ingeminante, non satis sobriùs ad eos, qui infra ipsum cubabant, retulisset, ita ut sonus magis, quàm sermo exaudiri posset, at Alexandrum itidem ebrium graviter offendit, teste Q. Curtio, & Plutarcho in Alexandri victa. *Victor. l.28. Var. lect. c.22.*

Idem, jurgio inter eum, & Alexandrum Magnum orto, convivio excedẽs, mirè, & securè, & ferociter, Euripidis hosce versus ex Andromache pronuncians, In Græcia mores mali sunt D proh dolor, ab Alexandro hasta transfigitur. *Plut. in Alex.*

Cn. Pompejo Magno fama est, à magna illa reduci expeditione, Magistrum ejus filiæ specimen dantem, cùm allatus liber esset, puellæ hujuscemodi exordium præbuisse:

Et jam ex Marte redux: utinam tu illic periisses.

Plut. lib.9. Quæst. convivalium 1.

Ad Cassium Longinum cùm rumor incerto auctore filium ejus peregrè decessisse allatus esset, neque verum posset dicere, neque eximere suspicionem: Vir senatorius adiens eum natu jam grandior: Non contemnes, inquit, Longine, incertam futilitatem, & improbam famam: quasi nescias, neque legeris, hoc,

Fama semel non unquam extinguitur ulla. Idem.

Ille, qui Rhodi versum poscenti grammatico, cum in theatro ederet sui specimen, obtulit:

Abscede hinc hominum sceleri deterrime cursu.

incertum jocone insultaverit ei, an invitus erraverit. Atque hæc quidem turbam compresserunt urbanè. *Idem.*

POETICA EXERCITATIO. B

HUJUS LOCI EST POETICA GENESIS.

QUI POEMATA SCRIPSERE

Expeditè, Facilè.

L. Annæus Seneca moriens jam in solio aquæ calidæ Epitaphium carmine sibiipsi composuit.

Boethius Severinus Rom. Patricius mira in versibus facilitate. *Gyrald. in Poeticis.*

Cicero dexteritate in versibus condendis animi gratia utebatur. Dicitur cùm ad id ferretur, carmina facere una nocte quingenta solitus. *Plut. in Cicerone*

EXTEMPORE. Αὐτοσχεδιαστικὴ Poetica.

Homerus αὐτοσχεδιαστικῇ faciendorum versuum facultate polluit. Licet hoc videre ex Herodoto, qui ejus vitam conscripsit. Nam ut quamlibet officinam accederet, aut cum quibusvis hominibus conversaretur, loco, temporique convenientes versus fundebat.

Æschylum proditum est memoriæ, tragœdias vino indulgentem scriptitasse: non sicut Georgias dixit hanc Septem in Thebas, quæ est una ejus fabularum maxima, Martis esse, sed sunt Liberi patris omnes. *Plut. lib. 7. Quæst. convival.* 10. F

Callistratus Miscellaneorum libro 7. tradit, Simonidem apud quosdam æstate ferventissima, cùm pincernæ potui aliorum nivem admiscerent, ejus autem minimè, extemporè, compositum hoc Epigramma pronunciasse:

τὴν ῥά ποτ' Οὐλύμποιο περὶ πλευρὰς ἐκάλυψεν
Ὠκὺς ἀπὸ Θρήκης ὀρνύμενος Βορέης,
Ἀνδρῶν δ' ἀχλαίνων ἔδακε φρένας αὐτὰρ ἐκάμφθη
Ζωὴ Πιερίην γῆν ἐπιεσσαμένη.
Ἐν τις ἐμοὶ κ' αὐτῆς χείτω μέρος, οὐ γὰρ ἔοικε
Θερμὴν βαστάζειν ἀνδρὶ φίλῳ πρόποσιν.

Quam Boreas circum latus olim texit Olympi,
E Thracia cursu concitus alipede,
Quæ nudos anxii: sed vita relanguit illi
Pierio simulac est amicita solo:
Ejus partem aliquis fundat mihi: namque sodali
Haudquaquam potum ferre decet calidum.

Athenæus lib.3. Dipnosophistarum,

Scribit *Chamæleon in lib. de Simonide*, quòd cùm apud Hieronem Simonides cœnaret, neque illi lepus, velut cæteris, appositus fuisset, sed Hieron posteà dedisset, dixit extempore: G

Cùm foret ille amplus, tamen haud pervenerat ad me.

Athen. lib.14. cap.28.

Diogenem quendam Tarsensem scribit Strabo, tragœdias solitum ἀποφοιβάζειν, velut quodam instinctum oraculo effundere, argumento posito. *Cælius lib.10. c.18. Ant. Lect.*

Antipater Sidonius de quavis re extemporè versus faciebat. *Quintilian. lib.10. Inst.* Vixit tempore Cottæ, & Crassi, *teste Cic. pro Archia.*

Lucilius, teste *Horat. lib.1. Sermonum, Satyra* 4.

Emunctæ naris, durus componere versus.
—— *in hora sæpè ducentos*
Ut magnum versus dictabat, stans pede in uno.

P. Ovid. Naso Sulmonensis de seipso in 4. *Trist.* sic scribit:

Sponte sua carmen numeros veniebat ad aptos:
Et quod tentabam dicere, versus erat.

Boethus Tarsensis, extemporè versus effundebat potiùs, quàm componebat. ☞ *Vide Tit. Poetarum.* H

A. Licinius Archias, Ciceronis præceptor, sæpè cùm literam scripsisset nullam, magnum numerum optimorum versuum de his rebus, quæ tum agerentur, dicebat extemporè: sæpè revocatus eandem rem dicebat, commutatis verbis, atque sententiis. *Cicero pro Archia.*

Masgabæ tumultum cùm ex triclinio animadvertisset, magna turba, multisque luminibus frequentari, versum compositum extemporè clarè pronuntiavit Augustus, quamvis æger,

Κτίστου δὲ τύμβον εἰσορῶ πυρούμενον.

Conversusque ad Trasyllum Tiberii comitem, contra accubantem, & ignarum rei, interrogavit, cujusnam poetæ putaret esse? Quo hæsitante, subjecit alium:

Ὁρᾷς φάεσσι Μασγάβαν τιμώμενον.

De hoc quoque consuluit. At cùm ille nihil aliud responderet, quàm cujuscumque essent, optimos esse: cachinnum sustulit, atque in jocos effusus est. *Sueton.*

Q. Rhemmius Palæmon, grammaticus, & dicebat, & versus faciebat extempore. *Vide Tit. Grammaticorum.*

Lucanus

Lucanus poeta extemporè Orpheum tragœdiam recitavit A Nerònis æmulatione. ☞ *Vide Tit. Poetarum.*

Adrianus Imp. ad lacessendum pariter, & respondendum, seriò, aut joco, promptissimus fuit, prosa, & carmine. Itaque cùm aliquando poeta quidam dicacior, Florus nomine, illum inter Scythas, & Britannos versantem videret, in eum lusit:

Ego nolo Cæsar esse.
Ambulare per Britannos,
Sythicas pati pruinas.

Adrianus urbanè sic statim respondit:

Ego nolo Florus esse,
Ambulare per tabernas,
Latitare per popinas,
Culices pati rotundos.

Spartianus testis. Sub. Titul. Doctorum Principum, reperies versus, quos jam moriens pronuntiavit.

Galienus Imp. scelestissimus, & ignavissimus extemporanea poetices facultate polluit. ☞ *Vide Tit. Doctorum principum.*

Leo X Pont. Max. versib. extempore cum Camillo Querno, qui se Archipoetam jactabat, certare potuit. Nam cùm Quernus B ex podagra malè habens, ad mensam Leonis, more solito astaret, & ex præscripto bina saltem carmina tributi nomine persolvere cogeretur, in hunc hexametrum erupit:

Archipoeta facit versus pro mille poetis,

Demum cùm hæsitaret, inexpectato Leo hoc pentametro perargutè respondit:

Et pro mile aliis Archipoeta bibit.

Tum verò cùm Quernus sese recolligens inferret,

Porrige, quod faciat mihi carmina docta falernum,

Leo repentè à Virgilio mutuatus subdidit:

Hoc etiam enervat, debilitatque pedes,

Jovius in Elogiis virorum illustrium.

ΑΝΑΛΥΣΕΙΣ. HUC PERTINENT

QUÆSTIONES POETICÆ.

☞ *Ex Titulo seq. Judicii poetici, huc quædam.*

Aratus à Timone Nicæo quæsivit. Quonam pacto Homeri poema sine menda consequi posset? Respondit Timon: Vetusta consulere exemplaria, non nova. *Laert. lib.9.*

JUDICIUM POETICUM

C *Rectum, Aptum.*

Simonides, auctore Plutarcho, τὴν μὲν ζωγραφίαν ποίησιν σιωπῶσαν προσαγορεύσαν, τὴν δὲ ποίησιν ζωγραφίαν λαλοῦσαν: id est, Picturam tacitam poesin appellavit: Poesin autem, loquentem picturam. Proinde *Horatius*:

Ut pictura poesis erit.

Antiquitùs quinque Judicibus datum erat negotium, unde comicorum fabulis pronunciarent, *ut testis est apud Zenodotum Epicharmus.*

Corinna Pindarum oppidò etiamnum juvenem, & facundiam ostentantem corripuit, ut inertem, nec fabulas condentem, quod ad poetices munus spectat. Lingua abusiones, interpretationes, modos, numeros rebus ad oblectandum suggerit. Quibus dictis magnoperè Pindarus animum intendens, hoc carmen fudit:

Ismemon, aut Meliam sagittis cum aureis,
Cadmumve, sacrum aut Spartiatarum genus,
Aut Herculis robur præcelleus vincere.

Quod ut Corinnæ ostendit, ridens illa, Manu dixit semen spargendum, non toto culeo. Quippe reverà collectitiam quandam D fabularum Pindarus farraginem congessit, atque in hoc carmen effudit. *Plut. de gloria Athenienſium.*

Plato juvenis etiamnum poesi oblectatus est. Posteà quam verò Socratis instinctu Philosophiæ operam dare inciperet, poemata à se in juventute composita igni tradidit, inquiens, Ἥφαιστε πρόμολ' ὧδε, Πλάτων νύ τι σεῖο χατίζει. Et si *Plutarchus* alicubi scribit, desperatione Homericæ felicitatis, & majestatis id fecisse, cùm versum illum summa cum admiratione legisset:

ἠιόνες, βοόωσιν ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω.

in quo non aures tantum sono, sed & ipsi oculi aspectu impleri videntur. Cæterùm Homeri eruditionem *lib.10. Rep.* examinat, & imitatorem tantùm sapientiæ, non effectorem esse, reipsa probat: quòd nulla opera earum rerum, quarum cognitionem habere dicitur, vulgò præstiterit. De Medicina loquitur: at Hippocrates eò major est, de Jure, & legibus: at nemo est, qui illum Lycurgo comparare ausit, de rebus naturalibus, at Thaleti conferri dignus non est, & sic de cæteris.

Alexander Macedo, si quando Homeri carminum in confabulationibus, vel inter pocula fieret contentio alio alium versum præferente, ille ut omnium præstantissimum probabat E hunc

Ἀμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς, κρατερός τ' αἰχμητής.
Utrumque insignis Rex, juxtà, ac fortis in armis:

Plut. orat.1. Alexandri fortuna.

Tragœdiam Gorgias esse ait captionem: qua, qui deceperit, justior sit eo, qui non decepit: & deceptus non decepto intelligentior. *Plut. de Aud. poetis.*

De Tragicis loquens Fabius: Longè carius illustraverunt hoc opus Sophocles, atque Euripides: quorum in dispari dicendi via, uter sit poeta melior, inter plurimos quæreretur: idq; ego sanè, quoniam ad præsentem materiam nihil pertinet, injudicatum relinquo. Illud quidem nemo non fateatur necesse est, iis, qui se ad agendum comparant, utiliorem longè Euripidẽ fore namque is sermone (quo ipsum reprehendunt, quibus gravitas & cothurnus, & sonus Sophocle videtur esse sublimior) magis accedit oratorio generi sententiis densus: & in iis quæ à sapientibus tradita sunt, penè ipsis par: & in dicendo, atque respondendo cuilibet eorũ, qui fuerunt in foro deserti, comparandus: in affectibus verò cùm omnibus mirus, tum in iis, quæ miseratione constant, facilè præcipuus. Hunc & admiratus maximè, & eum secutus, quanquam in opere diverso, Menander. F

Cicero *l.1. Epist. famil.* singulos Euripidis tragicorum Principis versus, singula axiomata se putare, scribit.

Fama est, Menandro familiarem quempiam dixisse. Instant Menander Bacchanalia, nec comœdiam tu fecisti. Respondisse illum: Ego medius fidius comœdiam condidi. Digestum est enim argumentum, cui accinant versus oportet: quòd illi ipsi etiam verbis res magis necessarias, & antiquiores ducant. *Plut. de gloria Athen.*

Theodorus tragœdiarum actor ad comicum Satyrum dixisse perhibetur: Ad risum adducere spectatores, non esse rem magnam: sed ad lacrymas, & fletum. *Plut. de Suid. ipsius laude.*

Olim Quidam Archestrato Siracusano, poetæ pauperrimo, qui γαστρονομίαν sive γαστρολογίαν conscripsit, dixisse fertur: Si cũ Alexandro fuisses, Archestrate, tui cujusque carminis præmiũ Cyprum, aut Phęnicem tulisses. *Plut. orat.2. de Alex. fort.*

Κρημνοποιὸν Aristophanes appellat Æschylum, quasi præcipitiorum auctorem, ob grandia vocabula. *Suidas.*

Oppiani Interpres, sex per excellentiam quandam poetas hoc ordine recenset: Homerum, Eupolim, Hesiodum, Antimachum, Nicandrum, Panyasin. G

A stellis, quæ septem simul apparent: septem poetæ Plejas dicti sunt: inter quos unus fuit tenebrosus, & obscurus, ut inter septem eas stellas una vix apparere videatur. Isaacio Lycophronis interprete auctore, hi numerantur: Theocritus, Nicander, Callimachus, Appollonius, Homerus tragicus, Aratus, & Lycophron, qui tenebras, & eas quidem Cimmerias habere videtur: ea est enim sententiarum, & verborum plerumque obscuritate offusus, ut etiam Tzeze Isaacio, insigni Grammatico lumen præferente, vix conspici possit. Theocriti tamen enarratores Plejada, & ipsi commemorant, sed non eosdem poetas: quippe qui hos enumerent Theocritum, Aratum, Apollonium, Æantidem, Philiscon, Homerum juniorem tragicum, & Lycophronem. Fuerunt tamen & qui septem inter Tragicos eodem Plejadis nomine vocitarunt, quorum ita meminit Hephæstion in Enchiridio: Tempore, inquit, Ptolemæi Philadelphi septem insignes fuere tragici, quos Plejadum nomine vocitarunt, quòd videlicet in tragędiæ poesi essent, veluti sunt Plejadum stellæ. Fuerunt verò hi, Homerus, non ille antiquus poeta, sed Myrus Byzantię poeticę filius, tum Sositheus, Lycophron, Alexander, Anantiades, Sosi- H phanes, Philiscus. *Gyrald. Dial.3. hist. Poet.*

Philoxenus Dithyramborum scriptor, Syracusis in convivio, lecto malo Tyranni Dionysii poemate, quid de eo sentiret interrogatus, liberiùs paulò respondit. Tyrannus offensus, quasi per invidiam poema ejus reprehendisset (poeticæ enim studio insaniebat) confestim in Lapidicinas abduci eum jussit. Posterro verò die, Philoxeno placatus, in convivio rursus poemata sua jactans, & versus quosdam, qui feliciùs conditi videbantur, producens, qualianam ei poemata viderentur, interrogabat. Cui nihil ille respondit, sed evocatis famulis Dionysii, jussit se in Lapidicinas duci. Ad quem sermonis leporem subridens Dionysius, libertatem eam tunc tulit, risu reprehensionem obtundente. Paulò post Tyranno commemorante versus quosdam commiserationis affectum sæpiùs exprimentes, interrogatus Philexenus, Qualianam sibi hæc poemata viderentur: respondit, Miserabilia. Dionysio responsum placebat: quia putabat

dicere